UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

P ante E

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Pathicus.pe.coꝛ.a greco παϭχω aſpiratione detracta ſigt eũ q̃ ſe iniri turpi libidine patiſ. Uñ pathici pueri.i.paſſiui.pathicę puellę. Juue. Jlle tenet ſpeculũ pathici geſtamen othonis. Drancus v̓o qui non ꝓpria ſed alterius alterum init a faciendo dictus queẽadmodũ a patiendo pathicus δρσω q̃ppe facio ſignificat. Qui autẽ a dꝛaucis ſubigi delectantur:ſeq̃ꝫ eis ſponte proſtituunt cynędi dicuntur.

Pathmos inſula in mari ęgęo quę ſicut Ply. Scribit lib.iiij.patet circuitu.xxx.milibus paſſuum:in qua ioannes apoſtolus exul apocalypſim ſcribit.

Paucus.a.um.ↄ̃riũ ẽ mł̓to:ab eo fit dimi. Pauculus. Aug.li.j.aca. Pauculis dieb⁹ trãſactis poſteaq̃ꝫ i agro viuere cępim⁹ cũ eo volui tẽtare ꝑ ętate q̃d poſſent: a paucus fit paucitas.

Pauꝑ gñis cõis.vel ſcd̃m aliquos oĩs:a paulo lare:vel vt inq̃t Uar.a parua pecunia:apud veteres ẽt paupera. Pla.paupera h̃ res ẽ. Hic fiunt diminutiua pauꝑculus a paupercula.

Paupertas. Uar.lib.j.de lin.lati.pecunia quę erat parua ab ea paupertas dicta eſt:paupertatem quidam ab ęgeſtate ita diſtingunt:vt egeſtas ſit quando ad victam neceſſaria deſunt Paupertas lꝫ non ſint opes:tñ neceſſaria ſuppetunt.

Pauperies ipſa pauꝑtas. Hoꝛa. Jmpiger extremos curis mercatoꝛ ad indos:ꝑ mare pauperiẽ fugiens per ſaxa ꝑ ignes.

Paupertinus.pe.ꝑ.idẽ q̇ pauper. Uar. Q̇ ſi paupertina ſint elegantia ac cum caſtimonia. Sidonius. Quin potius pauꝑtinus flagitatę cantilęne culmus ĩmurmuret.

Paupero.as.pauperez facio. Aug.ſuper pſal̓. Ueros pauperes ditat:falſos pauperat diuites. Plau.in mili. Quę improba ẽ mentis pro vitio dominũ pręcio pauperat. Hinc depaupero Uar.priuſq̃ꝫ domum depauperaret ſumptu ſuo.

Paueo.es.paui timeo. Hie.ad helio. Tũc ad vocẽ tubę pauebit terra cũ ppl̓is. Hinc paueſco timidus fio:a q̃bus expaueo et expaueſco. Aug. Sꝫ ne repentinũ ouis expaueſceret lupum.

Pauito.as.pe.coꝛ.frequentatiuũ ſigt valde timeo ſiue valde frigeo. Ter.ĩ ecy. vxoꝛẽ philomellã pauitare neſcio q̃d dixerũt i.laboꝛare ex frigoꝛib⁹ vt exponit Ser. Nã eſt reciproca trãſlatio.ꝛ timoꝛ ꝑ frigoꝛe:ꝛ frigus pro timore ponitur. Uir. Ex templo ęneę ſoluuntur frigoꝛe membꝛa.

Pauoꝛ.vt. Ci.li.iiij.tuſ.eſt loco mouens mentem. Ex quo illud Ennij. Tum pauoꝛ ſapientiã oẽm mihi expellet ex animo.

Pauidus q̃ ſꝑ timet:pauens:qui ad tp̃s vel ex cã timet.

Pauo.onis.ꝛ pauus paui:auis multiplicis coloꝛis. Hel.pauus e ſamo p̃ſtantioꝛ eſt. Tradunt hanc auem non glorioſam ſolũ ſed maliuolam. Laudata expandit coloꝛes aduerſo maxime ſole. Fimum ſuum reſoꝛbet inuidens hominum vtilitati:cuius caro diutiſſime incoꝛrupta ſeruatur.

Pauio.is.pauiui v̓bũ antiquũ ſigt ferio ↄcutio tũdo. Sũptũ eſt a grecis q̃ παιζειμ dicũt ꝑcutẽ. Ci.de diui. Sꝫ q꞉ cũ paſcũt: nec eſt aliq̃d ex oꝛe cadere:ꝛ terrã pauire terripudiũ p̓mo poſtea tripudiũ dictũ ẽ. Hic pauoꝛ qñ timoꝛ coꝛ pulſat:ꝛ pauſia oliuę ſp̃ẽs. Col. Oẽ poꝛro breuiſſimũ i rotũdo e medio ad extremũ ſolida terra pauita maxie ſi ẽ argylloſa ne ęſtu p̓imoſa i rimis ei⁹ grana oblitescãt. Hinc depauio.is.ꝛ oppauio.is. Luc. Palmiſq̃ꝫ miſellã depauit me.i.verberauit. Unde oppauia verbera dñr. Afra.oppauijs pueri coercentur.

Pauimentũ.d̓ꝛ ip̃m domus ſolidamentũ ſiue incruſtatio quã gradiendo calcamus a pauiẽdo tundendo ſiue feriendo dictũ ꝙ dũ fiunt pauimenta pluribus ſił̓ diebus feriunt.i.ꝑcutiunt tũdunt v̓gis ſeu marculis vt ſolidioꝛa ſint:nec rimas faciãt Juu. Uerre pauimentũ ꝛ nitidas oñde colũnas. Cato pauimẽta ad hũc modũ facito. De teſta arida pauimẽtũ ſtruito. Ubi ſtructum ẽ pauito fricatoq̃ꝫ oleo vt pauimẽtũ bonũ fiet. Mł̓ta ãt pauimẽtoꝝ gñã fuerũt apud veteres. Erant lithoſtrota ꝑuulis coagmẽtata cruſtis. Erãt ſubdialia a grecis luenta q̃ ſub dio erãt ꝛ i apto q̃ vbi hyemes gelãt ſũt vtilia:erãt ꝛ aſarota.de q̃b⁹ papi.i ſyluis. Suberãtq̃ꝫ nouis aſarota figuris. Ply.appellat.euſarota:qm̃ purgamẽta cęnę in pauimẽto eueniri ſolẽt.ευ.grecę d̓ꝛ bñ σαιρο verro. Fuerũt ꝛ pauimẽta barbarica ſubtegulanea ſcalptura:ꝛ g̃canica

Pauimẽto as.pauimẽtũ facio ſeu pauimẽto ſterno.vñ pauimẽtata loca dñr:in q̃b⁹ ſtrata ſũt pauimẽta. Ply.li.xxvij. Ergo pauimẽtãdũ vbi ſata ſit cẽſent:vt lachꝛyma non abſoꝛbeaſ.

Pauimentitius.a.um.quod ex pauimento conſtat.

Pauſia genus oliuę a pauiẽdo:q̇ nõ niſi pauiendo.i.tundendo oleum emittat ſeu ꝙ anteq̃ꝫ mole ſubijciaſ tunditur.

Pauſa e req̃es alicuius rei. Lucil.lib.j. Hęc vbi dicta dedit pauſam fecit oꝛe loquendi.

Pauſo.as.q̃eſco. A quo repauſo:q̇ ẽ rurſus requiez capio.

Paulũ dimi.a parũ cuius ſũt q̃ttuoꝛ gradus diminutiõis.ſ.paulum:paululũ.pauxillũ.ꝛ pauxillulũ. Ter.i phoꝛ.erat ei de ratiuncula iã pridẽ apud me reliquũ pauxillulũ nummoꝝ.

Paulus latina lingua modicus iterp̃.gręca q̃etus vel dictus eſt paulus a p̓mo ſpolio q̇ ↄtulit eccl̓ie a paulo videlicet. Sergio pro ↄſule quẽ apud cypꝛum conuertit ad fidem.

Pauliſper aduerbium ſignificat valde paulũ tempoꝛis.

Pauxillatim ſignificat a pocheto a pocheto. Plau.in epl̓a cępi rurſus voꝛſum ad illas pauxillatim accedere.

Paxillus diminutiuum a paluſpali:vt inquit Priſ. Sed Ci.ad bꝛutum:vult a paxillo palu fieri.

P ante E

Pecco peccas ꝓpꝛie ſigt adulteriũ cõmitto dictũ q̃ſi pellico.i.cũ pellice cęo. Uñ peccatũ ꝑ adulterio:q̃ſi pellicatus. Apud eniꝫ veteres peccatus tus.vſq̃ꝫ ad Ciceronis ętatẽ durauit Cice. nemo ita viuebat:vt nulla eius vitę pars ſũme turpitudinis eẽt expers. Nemo ita in manifeſto peccatu tenebaſ:vt cũ impudens fuiſſet in facto:tũ ĩpꝛudentioꝛ videreſ:ſi negaret:poſtea ĩualuit vſus vt pctñ tñ neutro gñe profeꝛaſ ꝛ gñaliter de oĩbus delictis atq̃ꝫ erroꝛibus dicatur. Cic.li.j.offi.paſſiuo vſus eſt cum ait multa peccantur.

Peccatũ ꝛ nomẽ ꝛ ꝑticipiũ eẽ põt. Ter.i eu. vtrũqꝫ cõplexus ẽ. Si id ẽ pctñ:pctñ ĩpꝛudẽtia eſt:p̓mũ nomẽ ſcd̓ꝫ participiũ ẽ. Uñ peccatioꝛ peccatiſſim⁹. Hier.ad Alga.ꝑ pręuaricatõeꝫ mãdati incipiat mihi eſſe:peccatius peccatum.

Peciolus dimi.eſt a pede. Afra. Atqꝫ adeo nolo nudo peciolo ambules. Et peciolus d̓ꝛ quo fructus pendet. Col.lib.x. Cũ iã matura mala fuerĩt anteq̃ꝫ rumpanſ:peciolos q̃bus pendent intoꝛqueto. Jdem ꝛ pedicinus dicitur.

Pecto.is.pexui vł̓ pexi:vł̓ pectiui:pexi ſigt explico a pãgo capillũ. Uir.li.viij.pectebatqꝫ ferũ puroqꝫ i fonte lauabat. Ci.i catili. Q̇ ꝓpꝛiũ eſt catilinę de eius delictu:imo v̓o de amplexu ac ei⁹ ſinu quos pexo capillo nitidos aut ĩberbes aut nõ barbatos videtis. Trãſſerſ ẽt ad alia. Nã ꝛ pectere citharã dicimus:hoc eſt ꝑcutere ꝛ diſtendere pectine choꝛdas.i.plectro: pectere lanã:pectere veſtes dicimus a quo ꝛ veſtes ipę pexę dñr Ply.hiſtrię liburnięq̃ꝫ pilo ꝓpioꝛq̃ꝫ lanę pexis aliena veſtibus. Hoc ẽ veſtib⁹ q̃ texunſ. Nã in texẽdo pectinis moꝛſibus veſtes feriunſ. Jdẽ li.ix. Et ipſa ſtupa pectiſ ferreis abenia donec oĩs mẽbꝛana decoꝛticeſ. Huius v̓bi cõpoſita ſunt. Depecto ꝓpecto vltra in longũ pecto. Ouid.de ſal. Jlle manu mulcens propexam ad pectoꝛa barbam. Repecto rurſus pecto. Claud. Sperge diem melioꝛe coma crinemqꝫ repexi. Blandius elato ſurgant temone iugales.

Pexatus.qui veſte pexa indutus eſt. Mar.pexatus pulchꝛe.

Pectitus.a.um.pe.coꝛ.politus ꝛ ſubactus. Colu. Uerum vbi iã duro diſcrimine pectita tellus.

Pecten inſtr̃m textoꝝ dictũ ꝙ fila in telis figat.a cuius ſilitudine ꝛ pecten dictus q̃ explicat capillos. Et pectẽ cratis dẽtatę gñs ſtilis ferreis:ad colẽdã terrã. Jtẽ pecten d̓ꝛ pubes:hoc ẽ locus vbi pili apud verẽda naſcunſ. Juu. Jnguina traduntſ medicis iã pectine nigro:dictus pecten q꞉ vt barba indetonſa pectine indigeat. Eſt ꝛ citharę inſtr̃m. Uirg.lib.vj. Jã pectine pulſat eburno. Jtẽ pectines ſiue pectunculi piſces ſunt q̃ ſe ex aqua iaculantur ſagittę modo de quibus. Hoꝛ.in ſaty.iiij.pectinibus patulis iactat ſe molle tarentum.

Pectino.as.pe.co. Ply. Sũt gñã terrę quoꝝ vbertas pectinari ſegetẽ i hęrba cogat. Uñ ꝛ pectinatũ tectũ d̓ꝛ a ſilitudine pectinis in duas partes deuexũ vt teſtitudinatũ in quattuoꝛ.

Pectinatim aduerbiũ ſigt ad pectinis ſilitudinem factum.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pectus anterior pars aīalis a gula vſqꝫ ad ventrē hoc hoī tm̄ latū eſt reliqs aīalibus carinatū dictū q̄ſi pactus a cōpactis coſtis. Eſt enī pectus coſtis cōpactū q̄ veluti firmamēta pectoris ſunt vel ꝙ preſſum ſit inter mām̄as. Et non mō ſuperficiē corporis ſed cor ſub pectore ſignificat. Iuue. Nocte die ꝗ ſuum geſtare in pectore teſtem. hinc expectoro.

Pectuſculum diminutiuum paruum pectus.

Pectoroſus.a.um. quod eſt magni et validi pectoris. poeta in priap. nemo eſt feroci. pectoroſior marte.

Pectoralis. ꝛ hꝯ pectorale. qȯ ad pectus ꝑtinet vt faſcia pectoral̄.

Pectoriū genus quoddā vehiculi quo vti galli ſolebant.

Pecus.udis. tam maſ. ꝛ neu. q̄ꝫ fe. gn̄is eſt. Ennius pecudi dare viuā marito. Ci. li. iiij. de rep. Cū adhibeant in pecuda paſtores. Declinat̄ ēt hoc pecu. Solinus de ſitu britānię. Ita pabuloſa vt pecua niſi interdū a paſtu arceant̄ ad periculū agat ſacietas. Silr̄ pecus pecoris eius ſig̃ti eſt: nā ſiue pecus udis: ſiue pecus oris dixeris ſig̃t oē aīal qȯ ſub hoīs īperio e pabulo terrę paſcit̄: vt boues aſini: eq̄: cameli: oues: caprę: ꝛ hmōi Itē elephāti Ply. Qui cū elephāto ꝯgreſſus gemino ictu pecudē examinauit. Var. li. ij. de re ruſ. Qui gregē armentorū emere vult: obſeruare dꝫ: primū vt ſint hę pecudes ętate potius ad fructus ferēdos itegrę q̄ꝫ iā expte. Inuenit̄ tm̄ pecus oris: pro multitudine pecorū ſeu pecudū. Virg. Dic mihi damęta cuiū pecus: an melibęi? Idē. Caprigenūq̄ꝫ pecus nullo cuſtode ꝑ herbas: interdū ꝓ oue. Ply. li. viij. Eſt in hiſpania ſꝫ maxie corſica non diſſimile pecori gn̄s muſinomū caprino vilo q̄ꝫ pecoris velleri ꝓprius. Quintil. Cur in vſum veſtrū ſępe pecori lanę detrahunt̄. Interdū dr̄ de oī aīali qȯ hūana lingua ꝛ effigie caret. Virg. Ignauū fucos pecus a p̄ſepibus arcent. Hora. Oē cū protheus pecus egit. Pecus.udis ꝓ oue ponit̄ Ply. Ipſius aīalis tāta narrat̄ clemētia aduerſus minus valida: vt in grege pecudū occurrentia manu dimoueat ne q̄d obterat īprudens. Itē de quocūq̄ꝫ aīali p̄ter hoīem dr̄. Virg. lib. iiij. ge. de apibus loquens. Et pecudū cuſtodia ſolers. Lucil. de piſcibus: pręterea genus humanū multeq̄ꝫ natantes ſquāmigerę pecudes: dicitq̄ꝫ pecus: vt docet Varro. apes: ꝙ pedibus ſine ratione bruta ferantur.

Pecorinus.a.um. qȯ ē pecoris vt pecorina caro. Silr̄ pecoreus.a.um. ꝛ pecudinus.a.um. vt pecorea ſiue pecudina pellis.

Pecorarius. q̄ pecua ſiue pecora publica redimit vt inq̄t Aſco. Romani enī vetuſtiores nihil ī bonis aliud p̄ter pecudes hēbāt. Eſt ēt pecorariꝰ q̄ pecoꝝ curā hꝫ. Aug. li. xv. ci. dei. H erat pr̄ habitātiū ī tabernaculis pecorarioꝝ. Idē pecuarius dr̄.

Pecuarius qui pecorū curam hꝫ. Ci. pro deio. vt nōn ſolum tetrarcha nobilis ſed etiam optimus paterfamilias ꝛ diligentiſſimus agricola atq̄ꝫ pecuarius haberetur.

Pecuarius.a.um. qȯ ad pecus ꝑtinet. Plau. in tru. Male vertit res pecuaria mihi apud nos. Col. lib. viij. Pecuarius canis neq̄ꝫ tā ſtrigoſus aut ꝑnix debet eſſe quā qui damas: ceruoſq̄ꝫ ꝛ velociſſima ſectantur animalia.

Pecuaria dn̄r ab eo quod eſt pecuare ꝛ per apocopen pecuar. nā pecua vt inq̄t Ci. in pōpeiana: ab eo qȯ eſt pecu venit: vt genu: genua: ꝛ ſignificāt nō ſolū pecoꝝ multitudinē vt apud perſium. Findor vt arcadię pecuaria rudere credas. Ci. lib. iij. ad herē. Nā cū canes fungunt̄ officijs lupoꝝ cui nā pręſidio pecuaria credemus. Vexꝫ ēt oīa ex q̄bus. po. ro. haberet reditus qui diu hoc ſolum vectigal romanis fuit.

Pecuaria.ę. dr̄ ſciētia parādi ac paſcēdi pecoris vt fructꝰ ex eo capiat̄. Quę ꝛ res pecuaria dr̄. Var. lib. iij. de re ruſ. Tres libros ꝯſtitui equis duos ſcripſi: primū ad fundaniā vxorē de agricultura. Scȯꝫ de pecuaria ad Turaniū nigrū. Eſt ꝛ pecuaria locus ī quo pecoꝝ greges ꝯſiſtūt. Var. li. ij. Cuius nobiles pecuarię in brutijs habent̄. Idē. Non quo non ego pecuarias in italia nō habeā. Itē ꝓ pecuaria ꝓ pecorū multitudine. Var. lib. iij. Duo gn̄a cū ſint paſtionum. Unum agreſte in quo pecuarię ſunt alterū villaticum in quo ſūt gallinę ac columbę ꝛ apes ꝛ cętera quę in villa ſolent paſci.

Pecuariam rem facere: ſignificat armenta gregeſq̄ꝫ alere: quę res ad ſcientiam paſtoris pertinet.

Pecunia a pecore ſiue a pecu dicta eſt: qꝛ oīs pecunię pecus fuit fundamētū. Col. li. vij. In ruſticatiōe vl̄ antiq̄ſſima ē rō paſcēdi eadēq̄ꝫ q̄ſtuoſiſſima: ꝑꝑ qȯ noīa quoqꝫ pecunię ꝛ peculi tracta vident̄ a pecore: qȯ nō ſolū veteres poſſederūt: ſed adhuc apȯ q̄ſdā gētes vnū hꝯ vſurpat̄ diuitiaꝝ gn̄s. Ply. li. xxxiij. ſcribit pecuniā ſortitā eē nomē a nota pecudis qm̄ antiq̄tus nūmi: effigie pecudis ſignabāt̄. Hic Plu. in publicola aſſerit ī vetuſtiſſimis nūmis ſignū fuiſſe ꝛ ouis ꝛ ſuis boniſq̄ꝫ ꝯſpectū. Pecunię v̊o noīe vt inq̄t hermogenianus nō mō nūmi: hꝯ ē nūerata pecunia: ſꝫ oēs res tā ſolidę q̄ꝫ mobiles et tam corpora q̄ꝫ iura ꝯtinenti: huius dimi. eſt peculiola.

Pecunioſus. quaſi pecunię plenus hoc eſt pecudum: ſicut locuples loculis plenus.

Pecunialis ꝛ hoc pecuniale quod ad pecuniam pertinet Augu. lib. vij. ciui. dei. Raro tamen inuenies qui non habeat artē ſuam pecuniali mercede venalem.

Pecuniarius.a.um. quod ad pecuniam pertinet Amb. lib. j. of. Ille pauper qui confert ſpiritalia pro pecuniarijs: ꝛ ſi plurimū habeat gratię non abundat.

Peculiū. a pecore ſiue a pecu. qȯ alicuius. Vn̄ apud maiores oē pr̄imoniū dicebat̄ peculiū qꝛ pecoribꝰ vniuerſa eoꝝ ſubſtantia ꝯſtabat. vn̄ ſm̄ Ser. pecunia dcā ē a peculio ꝓprie āt ſig̃t q̄cq̄d alicuiꝰ ē labore ꝛ īduſtria paratū ꝛ lucrifactū ē. Ci. ī parado. An eoꝝ ſeruitus dura ē q̄ cupiditate peculij nullā cōditionē recuſant duriſſimę ſeruitutis. Et celſus iure ꝯſul: ſcribit pecuniā ſine peculio fragilē eſſe. i. ſine lucro: hinc peculiū caſtrēſe dr̄ qȯ a parētibus ꝛ agnatis in militia degēti donatum eſt: vel qȯ filius: ī militia acq̄ſiuit qȯ niſi militaret acq̄ſiturus nō fuiſſet: huius diminutiuū eſt peculiolum.

Peculiaris. ꝛ hoc peculiare. qȯ ad peculiū ꝑtinet: vl̄ qȯ peculio deputat̄: ſeu qȯ peculij ꝓpriū eſt. Plau. in Aſi. Etiā opilio q̄ paſcit mr̄ alienas oues aliq̄ꝫ hꝫ peculiarē q̄ ſpem ſolet ſuam. Sꝫ in vſu iam receptū eſt: vt peculiaris ꝓprius: ſiue ſpecialis ſiue p̄cipuus dicat̄: nec cū alijs cōmuni. Sue. in Cęſa. Pręterea monetę publiciſqꝫ vectigalibꝰ peculiare ſeruos p̄poſuit: hinc aduerbiū peculiariter: ſpālīter p̄cipue. Ply. li. xxvij. Epiphoris peculiariter īponit̄: q̄ſi ſingulariter: ꝛ eius ꝓpria v̄tus Quītil. lib. viij. Qȯ cōmune ꝛ alijs nomē ītellectu alicui peculiariter tribuit̄ vt vrbē romā: venales nouicios: ꝛ corinthia ęra cum ſint alię vrbes quoqꝫ ꝛ venalia multa: ꝛ tā auꝝ ꝛ argentum: q̄ꝫ ęs corinthium. Et peculiare pro re ſeruili ponit̄. Vlp̄. Si peculiare vinū legatum ſit: id contineri qȯ ſerui habuerunt. peculiaris ſeruus dicit̄ a peculio qȯ proprie ſeruorum eſt. Unde labeo. Paterfamilias peculiū habere non poteſt: quēadmodum nec ſeruus bona.

Peculioſus qui peculium multum habet Plau. in ru. Peculioſum eſſe decet ſeruum ꝛ probum quem hero pręſente prętereat oratio: aut inclementer homini libero.

Peculor.aris. ꝛ depeculor: ſig̃nt ea q̄ ad rēp. ſeu p̄ncipē ꝑtinent furor: hinc peculator ꝛ depeculator qui tale furtum facit.

Peculatus.us. pecunię publicę aut principis furtum ſicut ſacrilegium rerum ſacrarum.

Peculio.as. quēpiam peculio multo. Plau. in perſa. Scelus tu puer atqꝫ ob iſtam rem ego aliquid te peculiabo.

Pedes dn̄r: q̄bus vtimur in gradiendo. Cuiꝰ ſingularis eſt pes Pes aūt totū dr̄ qȯ eſt a femore ad calcē. Diuiditur qꝫ coxendicē femur genij femen poplitē crus ſuram ꝛ imū pedē qui calx appellatur: ꝛ diuidit̄ in cōnexū pedis: quę pars ſuperior eſt: ꝛ calcaneū: q̄ eſt pars poſterior. Itē inuolā q̄ eſt pars medij pedij pedis a caua. Plantā q̄ pars tota inferior eſt. Digitoſqꝫ ꝛ vngues. A vola pedis indita ſunt cognomina plācis plotis: ſcauris: panſis: de q̄bus locis ſuis. Aliqn̄ pedes ponit̄ aduerbialr̄: qȯ et pedibus qn̄qꝫ dr̄. Sue. in Cęſa. In agmīe nōnunq̄ꝫ ęquo: ſępius pedibꝰ anteibat. Curtiꝰ Pedes agmē circuibat. Qm̄ v̊o ſtādi fundamentū pes eſt: factū eſt vt ī ędificijs area pes magnus dicat̄. Pes etiā mēſurę gn̄s eſt quo menſurant̄ terrę ꝛ ꝯtinet digitos. xvj. ꝛ multiplicatus in paſſus ꝛ actus ꝛ climata ꝛ iugera ꝛ ſtadia cēturiaſqꝫ mox ēt in maiora ſpatia ꝓcedit. Itē funis quo in naui tenditur velum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

⁊ vulgo podia dicitur. Uirg. lib. v. Una omnes facere pedē. Plau. ēt remos nauiū pedes appellauit. Itē pes eſt metrica ↄſtructio ſyllabaꝝ: vt ſpōdeus dactylus. Uir. ferte ſil: faunique pedē. i. metricā cōpoſitōe͡z. Uñ pedeſtris oro dr numeroſa ⁊ ſcdm rōnem metricā cōpoſita ꝙ pedis offō fungat̃. Nā ſicut pedibus moueri corpora videm᷒ ita verſus ipſi cū ſcandunt̃ qbuſdā q̃ſi pedibus vident̃ incedere. Seu ꝙ pedali regula vtimur aduerſu͡z mēſurādū. Metra enim ꝑ pedes incedunt. Uñ metit̃ heroica: ⁊ dicimus ea ſex pedum eſſe. Metimur ſapphica ⁊ dicim᷒ qnq͡z pedū: ⁊ ſic de cęteris. Pręterea pes vocat̃ fędū capitis aīal a multitudine pedū. Plau. ī Cur Ut muſcę culices pedeſq͡z puliceſq͡z odio ⁊ malo ⁊ moleſtię bono vſui eſtis nulli huius diminutiuo frequentius vtimur ſ. pediculus. Uñ pediculoſus ⁊ pedicularis: fit autem pes a gręco ποῦς a quo fiunt multa compoſita.

Pedem ſtruere veteres pro eo vſurparunt quod eſt fugere: et pedem retroferre retrocedere.

Pedes. itis. miles qui pedibus militia͡z exercet: ſicut ęques qui ęquo militiam exercet.

Peditatus. us. peditum copię: ſicut ęquitatus ęquitum copię.

Pedeſter q̇ pedibus iter facit. Apul. Qui mō in exercitū ꝓfectus eſt pedeſter: dr ēt hic ⁊ hęc pedeſtris ⁊ hoc pedeſtre: vt pedeſtris exercitus: pedeſtres copię: pedeſtria agmina: dicim᷒ ēt pedeſtrē acceſſum qui a peditibus fit ⁊ non ęquitibus. Aug. lib. iiij. ci. dei. Aliaſq͡z deſidia maris pedeſtri acceſſu peruias factas ventis ac procellis euerſas eſſe ciuitates.

Peda ⁊ pedatura: veſtigium humanum.

Pedo. as. ſigt̃ vado a quo repedo: qd̄ eſt q̃ſi pede itero: redeo. Hier. in lib. Macch. heliodorus recepto exercitu repedabat ad regē. Eſt ⁊ impedo de quo alibi. Pedare ēt eſt viti vl̄ alteri arbuſcule ſuſtentaculū adhibere. Uñ vineę pedatę dñr Ply. aut pedatę vineę ſimplici iugo. Col. lib. v. Pedatam vineam iugatumq͡z ſequitur alligatoris cura.

Pedatus. a. um. qd̄ eſt ſuſtētaculo firmatū: vt vinea pedata qñq͡z ēt pedatus a pede humano: vel de aliquo aīali; ſicut a manu manulcatus. Sue. de othone: fuiſſe traditur ⁊ modicę ſtaturę: ⁊ male pedatus caluuſq͡z. i. diſtortis pedibus.

Pedatio dicitur quando pedamentis vinea fulcitur.

Pedato aduerbiū poſitū eſt ꝓ repente vel acceſſu quaſi per pedem: ſicut tunc vulgo dicit̃. Cato lib. j. orig. Igitur tertio pedato bellum nobis facere. i. tertio reuerſi.

Pedamen ⁊ pedamentū ſuſtentaculum quod alicui arbuſculę adhibetur ſicut palus quo vitis ſuſtentatur Ply. Caſtanea pedamentis omnibus pręfertur. Col. Pedaminum iugerūq͡z ⁊ viminum proſpiciendorum tradenda ratio eſt.

Pedatim aduerbiū. Ply. li. xj. Leo tñ ⁊ camelus pedatim gradiunt̃: h̄ eſt vt ſiniſter pes nō trāſeat dextrū ſ͡z ſubſequatur.

Pedibus aduerbial̄r ꝓtulit. Ci. cū inquit ingreſſus iter pedib᷒.

Pedicinus idem eſt ꝙ pes: ſimiliter ⁊ peciolus.

Pediolus. diminutiuum paruus pes ſil̄iter ⁊ pediculus.

Pedepreſſim: tarde paulatim: quaſi lenta ⁊ tarda itione.

Pedetentim aduerbiū compoſitū a pede ⁊ tento as. Cic. ſin minus ſenſim erit pedetentimq͡z faciendū. Terē. in phor. Dij bñ vertant qd̄ agas pedetentim tñ: qd̄ do. exponit pro caute.

Pedalis ⁊ hoc pedale quod eſt pedis: vt menſura pedalis. Col. lib. iij. pedale quoq͡z verſus ſpatium ſat erit inter ſemina relinqui. Idem. Scrobiculis pedalibus factis.

Pedaneus. a. um. idē qd̄ pedalis. Col. li. v. Et iō in maritandis arboribus nemo minorē pedaneā ſcrobē vitib᷒ cōpetat: hic bipedaneus tripedaneus ⁊ hmōi. Col. lib. j. bipedanea hum᷒ arboribus q̃ttuor pedū abūde eſt. Et lib. iiij. tripedaneis relictis ſpatijs ꝑ quę ſemina excolunt̃. Et li. v. ſemipedaneā cōſitis reſolutā vitibus terrā ſubiacere: pedaneus iudex q̇ a p̄ſide cōſtituit̃ vt minora negocia diſcernat ꝙ is magiſtratus non vehatur curru ſ͡z pedibus proficiſcatur in forum.

Peſſidequus ⁊ peſſidequa famulus ⁊ ancilla qui ⁊ quę dñ͡z ſeu dominam ſequitur.

Pediculus dimi. paruus pes. Ply. Mollia ſūt loligo ſepia polypus pediculi octoni oib᷒. Hic pediculi vocant̃ qbus fungi pyra mala ⁊ hmōi ſuſtinent̃ idē. Tutiores fiunt fungi cū carne cocti aut cū pediculo pyri. Hinc pediculata poma q̄ pediculos h͡z qbus ſuſpendi poſſint. Itē pediculus vermis ī capite: pediculi quoq͡z terrę ſcarabei terreſtres ricino ſil̄es. Sūt ⁊ maris pediculi a ſil̄itudine pediculoꝝ capitis quibus aduaria medicamenta vtuntur: Item pediculi populi in calabria

Pedicoſus ſiue pediculoſus cū deducit̃ a pes ſiue a pediculus qui eſt capitis vermis ponit̃ pro eo qui eſt plenus ipſis vermibus. Plau. pedicoſus ſqualidus vbi me vidit caput ſcabit: qñ vero a pedor ſcribit̃ cū diph. ⁊ ſigt̃ ꝙ mali odoris eſt Uar. de re ruſ. Solida terra pauita maxime ſi eſt argylla ne ſitu pędiculoſa eius gratia oblitiſcant.

Pedicularis ⁊ h̄ pediculare qd̄ ad pediculos capitis vermes ꝑtinet. Uñ pedicularis morbus quo corpus pediculis ſcatet: hūc morbū gręci phthiriaſi͡z appellāt. Nā phthira pediculū dicūt: de h̄ ſerenus. Noxia corporib᷒ q̃dā de corpore nr̄o: ꝓgenuit nā volens abrūpere ſomnos. Senſibus ⁊ monitis vigiles īducere curas hoc morbo interijt ſylla romanus ciuis.

Pedica. pe. cor. a pede ſigt̃ laqueū: quo pedes illigantur. Uirg. lib. j. ge. Tum gruibus pedicas: ⁊ retia ponere ceruis.

Pedio. is. veteres vſi ſunt pro eo quod eſt pede pulſo ⁊ q̃ſi plauſum reddo a quo fiunt compoſita. Compedio. Impedio. et prępedio. de quibus locis ſuis.

Pedaneum inquit palladius lib. iiij. ſuper nudus inducimus et aſſiduo vecte denſamus pedaneum.

Pedarij: qui in ſenatu ſnīam nō dicūt ſ͡z ab alio dictā: cōprobāt mouētes ſe de loco ⁊ in ꝑtē ei᷒ q̇ dixit ambulātes ꝑꝑ qd̄ q̇ ita faciūt ire ī ſnīa͡z pedib᷒ dñr. Et actu trāſeūdi pedib᷒ in aliena ſedilia pedarij ſūt appellati. Ci. ad atticū. Inde ī ſnīa͡z pedarij cucurrerunt: ſnīa eoꝝ pedaria appellat̃ Gellius tñ pedarios exiſtimat dictos fuiſſe ſenatores qui ꝙ magiſtratū curulu͡z nondū cęperant pedibus in curiam proficiſcebantur: nam q̇ curulem magiſtratum geſſiſſent curru vehi ſolebant.

Pedū paſtorale bacalū: ſeu virga incurua q̄ pecudū pedes detinent̃. Uirg. At tu ſume pedū qd̄ mecū ſępe rogaret. Eſt ⁊ pedū oppidū nō lōge a p̄neſtinis: a quo pedani ppl̄i. Liu. li. viij Neq͡z tñ niſi admodū a paucis ppl̄is pedani adiuti ſūt tyburtes p̄neſtiniq͡z quoꝝ ager propior erat pedū peruenere.

Pedo. is. pepedi: crepitū vētris emitto. Hora. in ſer. Nā diſploſa ſonat quātū veſſica pepedit: huius compoſitū eſt oppedo. pe. pro. qd̄ eſt contra pedo. Idem in eodem vim tu curtis iudęis oppedere nulla mihi vnquā religio eſt.

Pegaſus. pe. cor. ęquus alatus ꝑſęi ἀπὸ τῆς πηγῆς. i. a fonte: ꝙ iux̄ pegas. i. fontes oceani natus ſit: vbi gorgones hitabāt hūc hyginus: ⁊ alij cōplures neptuni ⁊ meduſę filiū dixere q̇ in cęlū euolauit ibiq͡z īter ſidera ↄſtitutus ē. Arcticū circulu͡z ſpectās pedibus ęſtiuo orbi adnixus: extremo ore caput del phini tangēs: ⁊ aquarij manū dextrā ceruici ſue adiungens: alij ex Meduſę ſanguine quā ꝑſeus īteremit natū aſtruūt: h̄ volauit in helicona vbi ſaxū vngula feriens fontē aperuit: et ex eo hippocrene. i. fons eq̄nus ē appellatus. S͡z hic apud pyrenē fontē corinthiū capt᷒ eſt. vñ ſtrabo. Fama ē ęq̄nū pegaſum cū poterat h̄ ī loco a belorophōte dep̄henſum fuiſſe. Alatū inq͡z caballū e meduſę ceruice ⁊ de gorgonis execto gutture ꝓſilientē: hoc ęquo vſus eſt belorophontes in expeditiōe ↄ̄ chimerā vulgatū eſt ⁊ caballinū fontē in helicone erupiſſe cū ſubiectā ibi tellurem feriret vngula: hinc pegaſeus. a. um. Perſius pegaſeū melos: pegaſeus ēt dicebatur inſtr̄m in domibus ſuper quo tanq͡z iumento veſtes ⁊ ſil̄ia tenerentur ſuſpenſa a pegaſo poetico traductione nōis excogitata. Fuit ⁊ hoc nōie vir iuriſperitus. Unde ⁊ pegaſianum ſenatuſcōſultum pompo. de origine iuris. Fuit ⁊ pegaſus triarchi filius cuius nauis pegaſę monumentū accępit.

Pegaſides. pen. ꝓ. muſę dictę ſūt a fonte: q̇ pege dr: qñ pegaſus ictu vngulę fingit̃ aperuiſſe. Ouid. At mihi pegaſides blandiſſima carmina dictāt. Itē pegaſides nymphę q̄ ⁊ naiades idem pegaſis oenone phrygijs celeberrima ſyluis.

Pegaſa. theſſalię oppidu͡z: quod poſtea demetrias dictum eſt: ꝓpter qd̄ nauis longa argonautarum pegaſea nuncupant̃

ꝙ iaſon qui eam ędificauit fuit filius ęſonis fratris pelię re
gis theſſalię. Oui. iãq; fretum minyę pegaſea puppe ſecabat.
huic pegaſicus ſinus in theſſalia eſt appellatus.

Pegaſides. pe. p. muſę ſimiliter a fonte quẽ pegaſus dr̃ apuiſſe

Paganon πηγανον. latine ruta herba.

Pegma atis. qđ ⁊ pecma dicit̃ grecũ ẽ. απο του πηγνυμι qđ
eſt pango ⁊ extruo. Eſt ãt machĩa q̃dam lignea in qua ſta-
tuę collocant̃ ⁊ q̃ſi fingunt̃ ad illas ſuſtinendas. interdũ peg
mata cũ ludicris ꝓducebant̃ in ſcęnã cũ pueris ẽt cõfidenti-
bus ex lignis ⁊ tabulis quę conſtabat vario picturę genere.

Pegmatis formã. Sene. ad Lucil. his v̑bis deſcribit his annu-
meres lʒ machĩatores. q̃ pegmata pſe ſurgẽtia excogitant et
tabulata tacita ĩ ſublime creſcẽtia. ⁊ alias ex ĩopĩato varieta-
tes. aut dehiſcẽtibus: q̃ cohęrebãt: aut q̃ diſtabãt ſua ſponte
cohęrẽtibus: aut his q̃ eminebãt paulatim in ſe reſidentibus
Joſephus. li. vij. de. bel. iudaico. Maxime ãt ſtupor erat ma
chinaꝝ q̃ portabant̃ ſiue pegmatũ fabricatio ꝑ quoꝝ magni
tudine viribus portantiũ occurentes timebant. Multa enĩ
in tertiũ nidũ q̃rtũq; ſurgebant ⁊ magnificẽtia fabricę cũ ad
miratiõe delectabat. Jn his machinis ſimulacrũ belli repre-
ſentatũ fuiſſe ſigñ: vt alij fugere alij capi viderent̃ ⁊ ꝑ ſingula
pegmata dux captę vrbis agebat̃. ita vt captus fuerat ordia
tus. Qui ãt ĩ his machinis depugnabãt a Sue. pegmates vo
cãtur. Tradũt claudiũ abieciſſe aliq̃ñ beſtijs q̃ pegma ĩ ſcęnã
paꝝ feliciter ꝓduxiſſent. Ply. lib. xxiij. princeps caius ĩ circo
pegma duxit ĩ quo cẽtũ ⁊ vigĩti q̃ttuor argẽti põdo fuere. fe-
ſtus ſcribit pegmata eẽ aut ęre: aut marmore ornamẽta q̃ vt
plurimũ ĩ atrijs q̃ñq; ĩ porticibus auliſq; affigũt. maioꝝ alio
rũq; fortiũ virorum geſta certiuſq; pictura oſtendentia.

Peiero. as. pe. cor. falſo ⁊ aĩo fallendi iuro ſeu iuramentũ in frin
go. Ex ꝑ ⁊ iuro abiecta. r. ⁊. u. lõga ĩ. e. breuẽ cõuerſa. Plau. ĩ
aſi. Nã ſi. q̃d fecit ſceleſte ꝓ illo ligua peierat. Lact. li. j. Ergo
aliqua poteſtas ẽ que peierantes deos puniat Dicimus ⁊ per
iuro. as. ꝙ periurus periurum.

Peior ⁊ deterior differunt ꝙ peior a malo dicat̃. deterior a me
liore. i. minus bonus.

Pelagus. pe. cor. tã ma. q̃ neu. gñis ꝓfũdũ maris ſigt̃. Ual. flac
cus. li. j. o quãtũ terrę. quãtũ cognoſcere cęli pmiſſũ ẽ pelagũ
q̃ntos apim⁹ ĩ vſus. hic pelagic⁹. ca. cũ. Col. li. ix. Cęteri ſaxa
tiles aut palagici ſatis ex his. ſed recentibus meli⁹ paſcunt̃.

Pelagia dr̃ purpura a pelago a quo ⁊ ſuccus ei⁹ pelagiũ vocat̃.

Pelamis. idis. gñis fę. gñs piſcis thynni. Nam pelamides p̃mo
Sed cũ annuum exceſſere tempus thynni vocantur. Dictus
ꝙ in luto moret̃ απο του πηλου. i. a luto. Juue. Siccus pe-
taſũculus ⁊ vas palamidum. Ply. lib. xxij. pelamidum gene-
ris maxima apoplectos vocatur.

Pelargus gręce latine ciconia dicit̃. ſicut teſtat̃ amb. li. exha.

Pelaſgia. regio grecię circa extremam ꝑtẽ macedonię verſus
achaiam. olim theſſalia dicta inter duo maria ęgęũ. ⁊ ioniũ
platani folio ſilis excurrit ꝑꝑ anguloſos receſſus. a q̃ pelaſgi
ꝑpli q̃ſi pelargi. i. ciconię q̃ñ errabundi ritu ciconiarum ꝑꝑ
multas nationes iuerunt. vel pelaſgi: a pelaſgo iouis filio.

Pelethronium oppidum theſſalię vbi primum domandorum
equorum vſus inuentus eſt.

Pelethronis nomen eius qui primus vt ſcribit Ply. fręnos et
ſtrata equorum inuenit.

Pelops tantali filius q̃ curuli certamine contendit cũ ęnomao
Qui cũ didiciſſet ex oraculo ſe tunc morituro cũ filia nupſiſ-
ſet. multis illã petentibus ꝓpoſuit certamẽ quo vict⁹ interfi
ceret̃. victor filiã duceret vxorẽ. equorũ inſtituit curſuʒ ada-
rã neptuni q̃ ẽ in iſthmo corinthiaco cũ plures equoꝝ quos
ꝑnciſſimos hẽbat velocitate ſuperaſſʒ. ſuperatoſq; ꝑemiſſet
equoꝝ ꝑnicitate vicit ęnomaũ: abduxitq; ex pacto vxorem
hippodamiã. hic pelopide dicti q̃ a pelope originẽ duxerunt

Pelopeius pelopeia pelopeiũ. nomen poſſeſſiuum. Unde fabu
la de pelope ſcripta pelopeia dicta eſt Juuenalis. Pręfectos
pelopeia fecit. philomella tribunos.

Pelopõneſus. regio achaię a pelope hippodamię viro dicta ⁊
tãtali regis phrygũ filio q̃ſi pelopis inſula q̃ñ pene inſula ẽ.
Qui ſuperato ęnomao hippodamię patre in certamine totũ
illud regnũ in dotẽ accepit: ⁊ ex phrigia ſecũ ĩ eã regionẽ du
xit populũ. Hęc apie ante appellata ⁊ pelaſgia peniſula haud
vlli terre nobilitate poſt ferenda. Circuitu. cclxiij. miliũ paſ
ſuũ colligit̃. anguſtię ſex miliũ ſũt niſi erũpentia e diuerſo q̃
dicta ſũt maria hĩc corrinthiacũ illinc ſaronicũ ſinũ efficiũt.
Jn pelopõneſo ſũt argos mycenę. corrinthus lacedemõ pa
tre malea ꝓmõtoriũ. Epidaur⁹. regiones. arcadia Sicyonia

Peleus. nomen patris achillis. Unde ⁊ pelides achilles dictus
eſt. hepheſtion interpres ſophoclis tragici in aiace tragedia
αιακος υιος Διος ἐξ αιγινης πηλευς και τε λαμ-
ων ἐξ αι ακου ων αχιλλευς και αἴας και αιαντος
παις ην ευρισακης.

Pelias adis. haſta qua achilles ſolus vtebatur.

Pelion: mons theſſalię. Ouid. Pelion hemonię mõs eſt obuer
ſus in auſtros. ſumma virẽt pinus. cętera q̈uercus habent

Pella vrbs macedonię fuit ĩ littore ęgęi maris illuſtrata maxĩe
natalib⁹ philippi macedonũ regi ⁊ alexãdri. Uñ ⁊ vterq; pel
lęus dictus eſt. Juue. Unus pellęo iuueni non ſufficit orbis.

Pellax qui per blandicias decipit. Uirg. Jnuidia poſtq̃ pella-
cis vlyſſi. Jnde pellacia: fallacia idem li. iiij. ge. Uerum vbi
nulla fugam reperit pellacia.

Pelliceo. es. pellicui raro hẽtur pellicio. is. xi. pellectũ. blãdiẽdo
decipio. vñ pellect⁹. crebro ꝓ perlicio. Ter. in phor. Js ſenẽ
ꝑ epiſtolã pellexit. Cõponiturq; ex ꝑ ⁊ lacio. mutatis. r. in. l. ⁊
a. in. i. Feſtus. Lacit. decipit inducit. Lax. lacis v̑o fraus eſt.
Alax ſiue lac lacio eẽ quãuis verba a lacio ꝯpoſita ⁊ fraudis
⁊ lactis participẽ ſig̃onẽ hẽant. Uñ ⁊ lacto. as. ꝑꝑ qđ ⁊ in bo
nã ꝑtẽ ⁊ in malã accipi poſſunt vt allicio. elicio. illicio: ⁊ alia.
A pellicio ſiũt pellax pellicator pellicat⁹ ⁊ pellex. Eſt ⁊ ꝑliceo
ſiue ꝑlicio quo vſus ẽ Liui. li. iiij. ſi textus nõ ẽ viciatus. Ne
gociũ inq̃t dat̃. vt quos q̃ſq; poſſet ex collegio tribunorũ ad
interceſſionẽ ꝑlicerẽt. pellicio tñ ⁊ pellexi ⁊ pellect⁹ magis in
vſu ſũt quã ꝑliceo vel ꝑlicio. ꝑlectus in iſta ſignificatiõe neq̃
quã haberi puto. ſed pellectus tñ ne a perlego putaretur.

Pellicator qui ad fraudem pellicit.

Pellex vt inq̃t iurecõſult⁹ illa vulgo appellat̃: q̃ cũ eo cui vxor
ſit corpus miſcet. Jnde apud oratores ⁊ poeta pellex nõ tã vi
ri quã vxoris nũcupatur. Ci. Uxor generi: nouerca filij filię
pellex. Sue. de cęſa. Pretereo actiões dolobellę in q̃bus euʒ
dolobella pellicẽ reginę dicit. Cõcubina q̃ cũ cęlibe viro ſine
nuptijs locuʒ tenet vxoris q̃ gręco vocabulo. παλλακιν.
pallacen appellamus. Suetoni. de veſpa. Jnde quiet voca-
bant accubante aliqua pallacarũ quas in locum defuncte ge
nidis plurimas conſtituerat. Juſtinus quoq; cyri pallacem
nominat. licet vitio librariorum pellicem ſcriptum reperiat̃.
pellex latinum nomen eſt a pellicio quod eſt blandiẽdo de-
cipio. Quia blandiendo virum. ab vxore ſeducit. Ci. in ſal.
omnium cubiculorum pellex ⁊ idem poſtea adulter. i. puer
lędebas alienas vxores pręripiẽs eis maritos: vir poſtea lę
ſiſti maritos preripiens eis vxores.

Pellicatus us actus quẽ pellex exercet. ſicut ꝯcubinat⁹ ꝯcubina

Pellene pe. pro. oppidũ achaię inq̃t ſtra. a quo pelleni populi.

Pelligni populi marſis finitimi quoꝝ metropolis eſt ſulmo. pe
lignum enim eſt vrbs ex qua Oui. duxit originem: ſicut ipſe
teſtatur. pelignę gentis gloria dicar ego.

Pelluceo. per medium luceo. Juue. Cretice pelluces.

Peloris. idis. genus conchę. hor. in ſer. Murice baiano melior
lucrina peloris.

Pelorus pe. p. ꝓmõtoriũ ſicilie italiã v̑ſus a peloro gubernato
re nauis annibal̃ ibi ſepulto. põpo. Annibal fugiẽs ex aphri-
ca cũ ad has anguſtias deueniret ſemẽtes pelagij ⁊ ꝓditũ ſe
putaſſe peloꝝ gubernatorẽ nauis occidit ⁊ tumulauit. De h̃
ꝓmontorio. Luc. lib. ij. Extremi colles ſiculo ceſſere peloro.

Pelorius latine excelſus ⁊ vaſtus. Quo nomine dictus eſt po-
lyphemus ab homero.

Pelicanus auis ęgyptia. naſcit̃ in ſolitudinib⁹ maxime nili flu
minis. Duo ãt ſunt pelicanorũ gñа. vt docet Hie. Unum vo
latile. aliud aq̃ticum: ⁊ latine dñr onocrotali. gręci πελεκα

vóꝑ.nos pelicanus:hę aues tanq̄ȝ colaphis roſtroꝝ̄ dn̄r oc
cidet paruulos ſuos.eoſdēq; ī nido occiſos a ſe lugere ꝑ tri
duū.poſtremo dicūt matrē ſe ipaȝ grauiter vulnerare: ⁊ ſan
guinē ſuū ſuꝑ filios fundere quo illi ſuꝑfuſi reuiuiſcūt. Hie.
ad p̄ſidiū ſic hȝ.pelicanicū ſuos a ſerpente filios occiſos mor
tuos inueniūt.lugent ⁊ ſe ⁊ ſua latera percutiunt. ⁊ ſanguine
excuſſo ad latera corpora mortuorum ſic reuiuiſcunt.

Pellis dr̄ cū eſt a carne ſeꝑata.q̄ cutis antea dicebatur. Juuen.
Dēs ꝑ cute pellē.dicta pellis vt q̄dā putāt a pellēdo ꝙ ex ter
nas iniurias tegēdo repellat.Hęc poſtq̄ȝ cōcinata eſt. ad cal
ceos ⁊ cętera oꝑa faciēda. Aluta dr̄ Uar. paſceolus ſaccus ē
ex aluta factus huius diminutiuum eſt pellicula.

Pelleſuina:locus vbi pelles venduntur.

Pellicium.vel pellicia veſtis ex pellibus. Hie. cōtra Joui.Deie
cti in vallem lachrymaꝝ tunicis cōſutis ⁊ pelliciis veſtirent

Pelliceus.pellicea.pelliceum.qđ eſt ex pelle vt veſtis pellicea.

Pellitus.a.um.pe.pro.qđ pelles habet. proper.pellitos habuit
ruſtica corda patres.

Pelliculo.as.p.c.pellib⁹ obthuro.Col.Uas opcalatū pelliculāt

Pelliones.q̄ veſtes pelliceas ⁊ alia ex pellibus oꝑa faciunt.

Pello.as.q̄ȝuis non ſit in vſu.habet tn̄ compoſita.appello.com
pello.⁊ interpello.

Pelo.is.pepuli pulſum ſig̃t ꝑcutio ferio. Ter. Quis nā a me pe
pulit tā grauiter fores:Aliquādo abigo extrudo.Plau.Pel
le aīo timorē mox aderit gnatus. Huius cōpoſita ſūt appel
lo ſiue aſpello.appello ꝑ duplex. p. cōpello.depello diſpello.
Expello.ipello ꝓpello qđ ē a lōge pello amoueo.Sal. colle
gā ſuū Antoniū pactione ꝓuincię ꝓpulerat ne ꝯtra rēpubli
cā diſſentiret.Aliqn̄ ſig̃t vltraduco.Colu.lib.ij.Cū vētū erit
aduerſurā i ꝑorē ꝑtē iugū ꝓpellat.Perpello ꝑfecte pello īdu
co.Liui.li.j.Jncēſaȝ multitudinē ꝑpulit vt impiū regi abro
garet.Repello retropello.A ſupino pulſuȝ fit frequentatiuū
pulſo.as.Antiqui etiam pultum a quo pulto.as.

Pelta ſcutū breuiſſimū ī modū lunę iā medię Uir.Ducit ama
zonidū lunatis agmina peltis.A quo nomīe poſtea peltaſtę
pedites appellati ſunt q̄ ad motū cōcurſumq̄ȝ leuiores erāt.

Peluis quaſi pede vis:vt varro inq̄t.a pedū lauatione.Alij pel
uim ſinum aquariū putāt in quo varię res perluuntur.

Pelluuium.⁊ pelluuia fę.gn̄e vas quo lauant pedes.ſicut mal
luuium ⁊ malluuia.vas quo lauant manus.Dictum pelluui
um a pelluēdo.hoc idem polubrum dicitur. Labrum cōmu
ne eſt.quod vulgo dicitur bacille ſimiliter ⁊ peluis.

Peluſium vnū ē ex hoſtijs nili. ⁊ ciuitas ꝓpe in quadaȝ ęgypti
parte:q̄ auguſtanica eſt appellata ꝓpe thebaidē Hāc vrbeȝ
cōdidit peleus achillis pater monitu deoꝝ poſt luſtrationeȝ
Eo enī tꝑe peleus furijs agitabat. q̄ȝ fratrē Focū intereme
rat ⁊ purgari quęrebat.hinc fit peluſius a.um. ⁊ peluſiacus.
a.um pe.cor.Mar.accipe niliacam peluſia munera gentem
Uir.lib.j.ge.Nec peluſiacę curam aſpernabere lentis.

Peluſiotę.populi peluſium habitantes Hie. cōtra ioui. Jmpel
le ſi valles peluſiotē vt māducet cępe Jdem ad pāma pelu
ſiotas nos appellant ⁊ luteos animaleſq; ⁊ carneos.

Pendeo.es.pepēdi.pēſuȝ ſig̃t in ſublimi ſiue ſuſpēſū eē.Tractū
a pennis auiū.Uir. Jncultiſq; rubēs pendebit ſentibus vua.
Plau.in aſi.Nudus victus cētū pōdo es ꝑ pedes qn̄ pendes
hinc ꝑ trāſlationem pendere ꝓ ſuſtentari ponit.Ouid.pen
det ⁊ a vr̄a noſtra ſalute ſalus.Qn̄q; ꝓ cruciari ⁊ in pena eē.
Et ſic cōſtruit cū genitiuo vel ablatiuo.Ci.li.j.tuſ.qđ ſi expe
ctando ⁊ deſiderando pendemus animis cruciamur ⁊ angi
mur.Jdē ī hor.Et qui expectat pendet aī.Et pendere dr̄ qui
nimio deſiderio alicu⁹ rei intentus ceſſat ab oīalio oꝑe ⁊ ad
vnū ſolicitus expectat.Oui. narrantis cōiunx pendet ab ore
viri Jdē dum conſulta petis noſtroq̄ȝ in limine pendes. Jtē
dubitare.Seneca.pendet animus ⁊ in diuerſa trahitur. Jteȝ
ceſſare Uir.pēdēt oꝑa īterrupta minęq̄ȝ muroꝝ̄ ī gētes.hu
ius ꝯpoſita ſūt.Appēdeo depēdeo.īpendo ꝓpēdeo. ⁊ ſuſpen
deo.qđ ē ſupra pēdeo.Col.li.v.Ruſticos ſubigere iugo pal
mā ⁊ ita collocare vt ſol minime ſuſpēdeat. Jnterduȝ eſt me
diocriter vel q̄ſi imminere. Ci. ꝑgo quid ipſa res mō bone
ſta modo turpis ſuſpendet flagitioſum eſt.

Pendeo.is.pepēdi.pēſum verbū actiuū.Et aſſumpta.e.fit neu
trū in alio ſenſu.ſig̃tq; pōdero.⁊ ꝑ tranſla. cōſidero.ęſtimo.
Unde ⁊ eos genitiuos regit quos verba p̄tiū ſig̃ntia hēre ſo
lēt:vt magnipēdo: ꝑuipēdo nihilipēdo.floccipendo.⁊ huiuſ
modi.qđ eſt in magna ⁊ parua ęſtimatione habeo. Un̄ ma
gis ſeꝑata q̄ȝ cōpoſita ſunt dicēda pendere eſt ēt ſoluere Li
ui.li.j. Ad equos emēdos dena milia ęris ex publico data ⁊
quibus equos alerēt vidue attribute quę bina milia ęris in
annos ſingulos pēderēt.Sal.Semꝑ illis reges tetrarchę ve
ctigales erant populi:nationes ſtipendia pendere. Un̄ pęnā
pendere ꝓprie dr̄ qui ob delictum pecuniaȝ ſoluit.Uir.Tuȝ
pendere pęnas cecropidę iuſſi. qđ ex eo tractū eſt ꝙ ęre gra
ui cū vterentur romani eo penſo non numerato debito ſol
uebant. Libralis enim ⁊ dupondius appēdebatur aſſis. Un̄
ęris grauis pena.hinc penſiones dictę ſunt. Jtē pēdere ſuſti
nere.Lac.li.ij.Eoſq; impietatis ac ſceleris ſui ſupplica pen
ſuros.ꝯpoſita ſunt:appēdo.cōpendo.vnde compendiū. diſ
pendo varie pendo a quo diſpendiū depēdo qđ eſt do. Col.
li.v. Namq; aliter in caſſuȝ dependit opera cum degeneres
etiā renouatę priſtinū ſeruabunt ingeniū. Expendo. impen
do ꝑpēdo diligenter cōſidero.ſeu ꝑfecte pondero.Lac.li.vj.
Nihil eniȝ ſapiūt niſi terrā.bonaq̄ȝ ⁊ mala ſoli⁹ corꝑis ſenſu
ac voluptate perpēdūt.Cic.Quid in amicitia fieri oꝑȝ q̄ tota
virtute perpenditur.i.exactę pōderatur examinat.Aug.lib.
iij.ci.dei. Nec nos in ea re diligentius requirenda ꝑ multo
rum ſcriptoꝝ̄ ꝑpenſa teſtimonia demoremur ꝓpendo p̄pē
do antependo.Proper.Cū tua ꝑrepēdent demiſſa in pocula
ſerta.Repēdo ⁊ ſuſpēdo.ſurſuȝ pēdo:alte ligo.Uir.Anteno
uis rubeāt q̄ȝ prata coloribus ante garrula q̄ȝ tignis nidū ſu
ſpēdat hirūdo.Qn̄q; ſuſpendere ē anxiū eē. Plau.vix com
pos mētis ſuȝ ita mihi ſuſpēdit aiuȝ.Uir.Suſpēſi euryꝑiluȝ
ſcitatū oracula phębi mittim⁹.Et qm̄ dū anxij ſumus ēt du
bij efficimur.ſuſpēſuȝ qn̄q; ꝓ dubio ponit.Seneca.Suſpen
ſus aīo q̄d agere cogitabat. Jtem ꝓ placido ac ſilēti.Ter.in
phor.Hęc vbi ego audiui ad fores ſuſpēſo gradu placide ire
ꝑrexi.Et ſuſpēdere ē pēdēdo īterficere.Lac.li.iij. Dū ſuſpen
derūt eū īter duos noxios medium q̄ ob latrocinia damnati
erāt.Hic ſuſpēdiū ꝓ ſuſpēſione.Gel.Suſpendio vitā finiuit

Penſo.as.a pēdo: vel a pēdeo frequētatiuū. ſig̃t ſępe pondero
ęſtimo.vl'aliq̄d ꝓ alio do.Hie.ad Jul.Pauꝑcula vidua oēs
dr̄ in obliuione muneꝝ dei ſuꝑare locupletes. q̄ nō pondere
ſui ſed offerētiū voluntate pēſatur Ual.Max.li. j. Deduct⁹
ac miſſus ad ſenatū legatus vt ex ſe ⁊ vno ⁊ ſene ꝯplures pę
noꝝ̄ iuuenes pēſarēt in ꝯ̄riū dato cōſilio carthaginē petijt.
hic ꝯpēſo.diſpēſo repēſo.Hie.De eo āt ꝙ niteris approbare
cōuitiū ⁊ homicidiū racha ⁊ adulteriū ⁊ ocioſuȝ ſermoneȝ ⁊
impietatem nō ſupplicio repenſari iam reſponſum eſt.

Penſito.as.ſępe vel valde bn̄ pondero ex aīo.Ply.lib.vij. Jſde
mū vitā ī q̄ lāce pēſitabit q̄ ſꝑ fragilitatis hūane memor fue
rit.Gel.li.j.Aut v̄tutes pēſitabat:aut vitia rimabat: vt iudici
um eē factū ad amuſſim diceres. Et pēſitare eſt ſoluere ꝯſue
ſcere.Ply.li.xij.Qui tradit ſingula milia talētū tauris annua
penſitaſſe arabas regibus ꝑſarū.Ci.in orōne cōtra mithry
datem.q̄ tandē eē exiſtimatis aut eos q̄ vectigalia vobis pē
ſitant:aut eos q̄ exercent aut exigunt.i.ſoluere ſolent.

Penſitator.ponderator.Gel. Uerborum penſitatores ſubtiliſſi
mi a penſito.as.

Penſo. qui ponderat a pēdo.is.Augu.li.v.com.Dubitare ſtul
tum eſt:quin vtiq; melior ſit q̄ȝ menſor cęli: ⁊ numerator ſi
derum: ⁊ penſor elementorum.

Penſiculo.as.idē qđ penſito Gel. pēſicula vtrūq̄ȝ moderare re
peries ſuo qđq; in loco ſonare aptiſſime hinc penſiculato
res dicti ſunt.qui alioꝝ dicta ſiue dictiones exacte ponderāt
Et penſiculate aduerbium.i.cum pondere.

Penſilis ⁊ hoc pēſile pe.cor.qđ ſuſpēſuȝ ⁊ ſublime eſt. vt penſil
hortus q̄ ſupra ędificia factus eſt hoc eſt ī ſolario vel in aere
ſublimis.Sic penſilis vua. Hor.Tū penſilis vua ſedas orna
bat menſas Penſilis hō q̄ ſuſpenſus eſt. Plau. Reſtiȝ volo

mihi emere q̄ me faciā penſilē. penſil' lect⁹. pēſiles lychni ꝙ ſuſpenſi ſunt. ⁊ ī aere pēdētes. pēſilis vrbs. q̄ ſubter cauata ē Ply. Legunt̄ ⁊ pēſiles hortos: īmo vō totū oppidum feciſſe nullo oppidanoꝝ ſentiēte. Idē. magnitudo ⁊ freq̄ntia cloacarū vrbē penſilē fecit. pēſile horreū. qđ nos vocam⁹ granariū ꝙ ſit ī altiore dom⁹ loco Col. li. j. ſꝫ nos in nr̄is regiōib⁹. q̄re dūdāt vligīe magis illā poſitōeꝫ penſilis horei ꝓbamus. Aliq̄n tn̄ penſilis đr mollis. Uirg. pilentis matres in mollibus: Ser. i. penſilibus: nam molle ⁊ penſile cōuertuntur.

Penſa a pendēdo qđ pro aliqua re conducta ſoluitur. Et pēnſa plurali numero mani plurali lanę vel lini q̄ pēdent ex colo. ⁊ fuſo trahunt̄. Nā cū dicim⁹ trahit pēſa idē ē ac ſi diceret̄ filat. Oui. li. ij. faſ. Lumē ad exiguū famulę data pēſa trahebāt Iuſti. li. j. pēſa iter virgines partiētē. Qn̄qꝫ pēſa capiunt̄ pro filis Uir. de textrice. Excuſſi manibus radij reuolutaq̄ꝫ pēſa

Penſus. a. um. pōderatus examinatus. p trāſl. ponit̄ ꝓ bono et ſapiēti. Pla. iſti. Age tu altera vltra ſit ꝯditio pēſioꝛ virginē an viduā habere. Qn̄qꝫ ponit̄ ꝓ ęquato Sal. Neq̄ꝫ id q̄bus modis aſſeq̄ret̄ duꝫ ſibi regnū pararet. q̄cq̄uā penſi habebat

Penſio dicitur id qđ pro re aliqua conducta ſoluitur. i. qđ dat̄ pro rei alicuius vſu aut agri: aut domus. Ci. lepte. Teneoꝛ tn̄ dama dolobellę ꝓcuratoribus exigā primā penſionem.

Penſionarius qui penſionem alicui ſoluere tenetur.

Pendulus. a. um. qđ pēdet. Oui. Laſſaret viduas pendula tela manus. Hiero. ad pāma. Maluit ī humilioribus tuto pgere q̄uā pēdulo gradu ī ſublimioribus fluctuare. Col. Tū deīde macrioꝛa ⁊ pendula loca luna creſcente fimo iuuanda ſunt.

Pentateuchus dici poteſt volumen quinqꝫ libroꝛū. Nā. ωεμ-τε quinqꝫ τευχοσ. volumen.

Pentaphyllon. herba quinqꝫ folia habēs. hꝫ multas virtutes.

Pentarchus qui quinqꝫ viris preęſt.

Pentacontarchus dici poteſt q̄nq̄genarius. i. q̄ p̄eſt q̄nq̄ginta. Nam. ωεμτι κομ τα penticonta quinquaginta dicuntur.

Pentecoſte. es. a pētecōta dici poteſt q̄nquagenaria. q̄m hęc dies a reſurrectione domini diſtat quinquaginta diebus nam pentecoſtos latine quinquageſimus dicitur.

Pentathli dn̄r illi: q̄ in ludo q̄nq̄ꝫ artes gymnaſticas exercēt. videlicet diſcū curſuꝫ: ſaltū paleſtrā ⁊ iaculationē. ⁊ ipſa exercitatio pētalō latini alio noīe q̄nquertiū a quinq̄ꝫ artibus ⁊ ipſi pētathli. i. athletę q̄ bis quinq̄ꝫ artibus ſe exercebāt quinquertiones appellatur αωεμτε qđ ſignificat quinqꝫ ⁊ ατλος certamē Ply. de myrone. hic fecit delphicos pētathlos

Penthemimeris pe. co. latine ſemiquinaria cęſura ē quotiens poſt octo tēpoꝛa ſyllaba relinquit̄ partē orationis termināsHęc autē cōmunis eſt: vt omnia vincit amoꝛ ⁊ nos cedam⁹ amori. pente enim quinqꝫ μεριϛ diuiſio vel pars.

Pentaſticę porticus dicunt̄ a quinqꝫ columnarū oꝛdinibus.

Pentapolis pe. coꝛ. regio inter palęſtinam ⁊ arabiam: a quinq̄ꝫ ciuitatibus ſic appellata. vbi ſodomum ⁊ gomoꝛum oppida. Hanc regionē vt ſolinus ſcribit de cęlo tactam teſtatur humos nigra ⁊ cinere ſoluta. Naſcuntur ibi poma. quę comedi non poſſunt: lꝫ matura videantur leuiter manibus. p̄ſſa fumum exalent ⁊ in puluerē fathiſcant. Eſt ⁊ pētapolis regio in libya a quinqꝫ ciuitatibus dicta: q̄ ⁊ cyrenaica vocatur.

Penus hic vel hęc q̄rte declinatiōis Et hic penus peni ſꝫ Priſ. Et h̄ penus penoꝛis ⁊ hoc penū ⁊ hoc penu īdeclinabile ſig̃t oē eſculentū potulētūqꝫ. quo veſcunt̄ hoīes. Dictū penus ꝙ ea quę longę vſionis gratia cōtrahūtur ⁊ recondunt̄ non in promptu ſint ſed intus ⁊ penitus habeātur Feſtus. penoꝛia res neceſſarię ad victū quotidianū. Plau. in pſa. Nā niſi penus annus hodie conuenit cras populo proſtituam vos. Teren. in eu. Prius ad te penum oēm congregabam clāculum Lucil. Ut vxoꝛi legata penus. Hoꝛ. in neutro genere. Annone proſit poꝛtet frumenta penuſq̄ꝫ penū aſia. Uos q̄bus coꝛdi eſt intra tunicam manus leua dextram in penum herile. Gel. Ex maſſurij auctoꝛitate demōſtrat⁹ ⁊ cęreos ligna quoqꝫ penoꝛi adſcribi poſſe. Nos vō aromata cęſetum carnes ſalitas ⁊ alia eſculentia dabimus ſeruanda.

Penarium: ſiue penuaria cella dicitur omne puod in penu reponitur ⁊ ipſum penu ⁊ quod penu eſt.

Penuria quaſi vrens penu. vel quod pene vrat: vel ꝙ pene minus ſit quam neceſſe eſt ſignificatqꝫ omnem inopiam rerum ⁊ preſertim earumq̄ꝫ in penu recondi ſolent

Penes prepoſitio: quomō ſumat̄. Uide in dictione apud.

Pene aduerbium ſignificat quaſi.

Penus fluuius ī theſſalia inter oſſaꝫ ⁊ olympū deſinēs collibus dextra leuaq̄ꝫ molliter curuis in eo curſu tēpe quinqꝫ milliū paſſuū lōgitudine ⁊ ferme ſex latitudine pulcherrimus ager

Penolope Icari filia ⁊ vliſſis vxoꝛ q̄ lanifico. ⁊ abſcentia mariti ſolabat̄ ⁊ poꝛcos fruſtrabat̄ q̄b⁹ ſe ꝯſenſurā abſoluta tela pollicebat̄. ſꝫ vt eos lōgius fruſtraret̄ noctu retexebat. qđ interdiu texuiſſet. Dicta ab auibus q̄ penelopes dicunt̄. cuius nominatiuus ſingularis ē penelops. cū prius arnęa vocaret̄ quaſi abiecta repudiataqꝫ. Etenim in mare proiectaꝫ ab icaro perhibeaq̄ꝫ parentibus ferunt educauiſſe penelopes.

Penis femi. gn̄is cauda đr a pendēdo. Un̄ ⁊ offam poꝛcinā cuꝫ caudā offaꝫ penitā dicebant. hinc peniculos dicimus quibus calceamēta tergunt̄. poſt aūt penis virile mēbrū dici ceptuꝫ eſt ſicut ⁊ ſalax cauda, quod non tam a pendendo. q̄ꝫ a penetrando quidam dici voluerunt. ⁊ rectius maſ. genere profertur. Iuue. Nouerunt mauri atqꝫ indi quē pſaltria penem.

Penitus. a. um. pe. pro. quod ex pene hoc eſt cauda eſt. Unde penica offa. offa poꝛcina cum cauda. penitus vō pe. coꝛ. ſignificat quod eſt ītra. Plau. in aſi. Age quęſo ex crea vſqꝫ ex penitis faucibus etiam amplius Inde penitioꝛ interioꝛ penitiſſimus ītimus Inde penetro. as.

Penitus aduerbiū locale. quaſi pene intus. i. valde īterne ſeu intrinſecus. vel intima parte ⁊ ſecreta. vt cuꝫ dico penitus me noſcis. hoc ē incus. ⁊ incute Uir. Et cauſas penitus tētare latens. Fit aūt a penes. Id enī penes nos videt̄ eē qđ ē penitus reconditum. interdū ponit̄ ꝓ aduerbio q̄litatis ⁊ ſig̃t ꝓrſus vel valde Uirgi. penituſq̄ꝫ ſonantis acceptis ſcopulos. Quandoqꝫ ſignificat longe. Idem penituſqꝫ alias aduexerat oꝛas Hinc penitus. a. um. de quo mox eſt dictum.

Penicilla. inſtrumēta pictoꝛa. vide infra in peniculis.

Penetro. as quaſi penitus intro Lac. lib. iij. Ad ęgyptios ⁊ magos ⁊ perſas vſqꝫ penetraſſent.

Penetrabile qđ facile penetrat. Uir. penetrabile telū Mar. nemedidos intret penetrabile frigus in artus Interdū ſumitur paſſiue. qđ facile penetratur. Liui. li. xlv. ⁊ in aſperis locis ſilex ſępe impenetrabilis ferro occurrebat:

Penetrale nomē ſubſtātiuū ſig̃t oēm parteꝫ interioꝛem domus vel tēpli: lꝫ ſi intecta ſeu oē qđ in ītimis ꝑtibus eſt. Un̄ penetrale ſacrificiū dicebat̄ qđ in penetrali hoc eſt in intima parte domus fieri ſolebat. Lac. de. opi. Quantulum enī videre poſſemus ſi mens ab intimis penetralibus capitis per exiguas cauernarum rimulas attenderet.

Penates dicti ſunt dij domeſtici. ꝙ penes nos nati ſunt vel qđ nō lōge abſint ab hac vi. ſiue ꝙ penitus īſident. Ex quo ēt penetrales a poetis vocant̄. Alij a penu h̄ nomē deriuāt Macro. penates eē dixerūt ꝑ quos penitus ſpiramus. ꝑ quos habemus coꝛp⁹ ꝑ quas rōneꝫ aī poſſidem⁹ cuius noīatiuus ſingulis ſecūdū aliquos ē hic penas. ſcđm aliquos hic penatis.

Peniculus ⁊ penicillus. ſiue peniculū ⁊ penicillū. q̄ꝫuis diminutiua videantur a penis. ſig̃nt tn̄ ea q̄bus: calceamenta vaſaqꝫ tergunt̄. Idē q̄bus pictoꝛes pingunt q̄m ex caudaꝝ extremitatibus ſiāt Ply. li. xxxv. Arreptoqꝫ peniculo lineā ex coloꝛe duxit ſūmę tenuitatis ꝑ tabulā. Idē ī eodē. vſus ad penicillū aut ſi lignū coloꝛare libeat. Quin. li. ij. inſti. Ut celatoꝛ cęlū. ⁊ pictoꝛ penicilla deſiderāt. Itē q̄b⁹ Albariū tectoꝛio īſerunt q̄ dn̄r tectoꝛij peniculi Ply. Setarū ex his e penicillis tectoꝛijs cinis cum adipe tritus. Itē q̄bus vulnera ſtipant̄. Uel iō ne claudant̄. vl' vt apiant̄ magis: vt ſūt pēicilli ex linteolis ꝯcrepitis ex medulla ſambuci ⁊ ex ſpōgia Idē Tū peniculo vulnus apertum Omne pręterea quo ad aliquid mundādum: illinendumue vtimur. penicillum vel peniculum vocamus preſertim ſi expongia ſit factum. Ter. in eu. Quid ignaue peniculon pugnare q̄ iſtuc hucpoꝛtes cogitas. Ply. Hyſſopūq̄ꝫ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

cum myrrha calidum penicillo illituꝫ. Item ſpongie genus molliſſimum eſt qui penicillus dicit̃ ex quo fiunt penicilli.

Peniculamentuꝫ ps veſtis que terram attingit. Enni. pendent peniculamenta vnum ad quemqꝫ pedum.

Pēna p duplex nn auiū eſt. Sūt. n. pēne maiores q̃ plume. Et ē gñale ad pīnas. ſ. ſummitates: ꝛ ad plumas. pīne aūt ꝓprie ſunt pēne que plume hoc ē molliores ꝛ exigue pēne nō ſunt

Pēnula ſiue pīnula. ps ſūma auri ab acuitate dcā vñ ī Leu. legitur. Cūcta q̃ nō hñt pēnulas ꝛ ſquāmas in aq̃s poluta erūt. ꝓprie vō pēnula diminutiuū ē a pēna. Aug. lib. v. ci. de. Qui nec auis pēnulā nec herbe floſculū: nec arboris foliū ſine ſuarum ptiū ꝯueniētia dereliquit. Ci. lib. iij. de na. deoꝝ. Cū aūt pēnulis vti poſſunt. tum volatus eorū matres proſequuntur

Penula per ſimplex n veſtis q̃ nebuloſo ſeu pluuioſo tp̃e ſupra tunicā aſſumit̃ loco palij ad arcēdas a corp̃e pluuias. Pōpo in panicea. penulā in caput induce ne te noſcat: Quint. Cum galba penulā rogāti amico rñdit. Nō pluit: nō opus eſt tibi Si pluet ipſe vtar. Iuue. Et multo ſtillaret penula nimbo. Hec ſi ex pellib⁹ eēt ſcortea vocabat̃. Mar. Ingrediare viā celo lꝫ vſqꝫ ſerēo. ad ſubitas nūq̃ ſcortea deſit aq̃s Aug. li. j. cō. videt̃ ſigāre penulā fuiſſe hitū grāmaticorū. Quiſq̃s inq̃t penulatorū magr̃oꝝ audit aure ſobria ex eodē puluere hoiē clamātē ꝛ dicētē. Fingebat h̃ homerus. Ulp. iter cōia veſtimēta q̃b⁹ vir ꝛ mulier ꝓmiſcue vtunt̃ penulas annumerat. Uar. dixit q̃rēdā eē penulā hoī q̃ hꝫ v̄tutē: ſcribit. Lāpri. Alexādrū ꝯſtituiſſe: vt ſenatores penulis itra vrbem frigoris cā vterēt̃ cū id veſtimētū itierariū ꝛ pluuie fuiſſꝫ. Erat ēt penula gauſpina cādida ac villoſa q̃ p eſtū vtebāt̃ Mar. is mihi cādor ieſt: villoꝝ grā tāta ē: vt me vl̃ media ſumē meſſe veliſ

Pennatus. a. um. quod pennas habet: vt volucres pēnate: Sic impennatus qui pennas non habet.

Pēnariū ī quo pēne reponunt̃: ſicut calamariū in quo calami.

Penulatus: penula indutus. vide in dictione penula: penulariū locus in quo penule reponuntur.

Peplus: ſiue peplum: veſtis ſolēnis q̃ inijcit̃: vel viro: vel femine vel deo dee ue Uir. crinibus iliades paſſis peplumqꝫ ferebant. Plau. nūq̃ ad ciuitatem venio niſi cū infert̃ peplū hodie tamen inquit. Ser. abutuntur hoc nomine.

Pepones melōes. Hier. in lib. mū. In mentem veniūt pepones

Pepſis: latine cōcoctio vñ peptice. medicamenta ad concoctionem que foris adhibentur απο του ϖεϖτειμ Inde diſpepſia mala cōctio qñ cibo non perficiuntur.

Per ꝓpoſitio ē: q̃ ſepata qñqꝫ localē: qñqꝫ tp̃alem hꝫ ſigātionēꝫ vt p vrbē vado: p mediū diē opor. Qñqꝫ denotat pſonā: vt p medios ruit ac morientes noīe clamat. Qñqꝫ iurādi ē vt p pol. i. p pollucē. qñqꝫ obteſtādi. Uir. p te p q̃ te talē genuere pentes. qñqꝫ mediū q̃ndā ꝛ q̃ſi ītercesſorē ſigt̃ vt p meos amicos obtinui. Ci. Qō p me certior fias. i. me opante. cōpoſita vō pfectionē denotāt. Lac. ſi legit plegat. i. vſqꝫ in finē legat. Ci. Nūcius q̃ lr̃as accepit nō ptulit. Aliqñ ī bonū vel in malū accipit̃. pſequor aliqñ abnegatiua ē: vt pfidus piurus. qui fidem ꝛ iuſiurādum fregit: aliqñ ſigt̃ p mediuꝫ: ſiue trans vt pfluo ppluo. pſpicuū p cuius mediū videmus vt criſtallus. Aliqñ hꝫ vim aduerbij ꝛ ꝓ valde ponit̃: tanq̃ ſuplatiuo: q̃ poſitiuo: iungit̃ Col lib. iiij. Nam crediſiſſe villicis vel etiā vinitori: ſocordis ē cū qō longe ſit facilius adhuc perpauciſſimis agricolis contigerit. Ut nigri vini ſtirpe careant. Ci. per graue mihi viſum eſt. Et ſi addat̃ q̃ ſigt̃ maxīe vt per q̃ bonus. i. optim⁹. p q̃ magnus. i. maxīus. Iungit̃ ēt ſuperlatiuo Curtius. p q̃ maximo pōt exercitu cōparato. Aliqñ ſigt̃ nimis vehemēter ꝛ in bonā ꝛ ī malā ptē: vt ptinax: q̃ nimis tenax ē durus ꝛ iexorabilis de quo īfra. Cōponit̃ āt cū dictiōe incipiēte ab a vt pago. b vt pbibo. c vt pcurro. d vt pduro. e vt pereo. f vt pfero. g vt pgratus. h vt phibeo. i vt piurus. l vt perlego. m vt pmitto. n vt pnocto. o vt peroro. p vt ppendo. q vt pquiro. r vt pergo quod ex per ꝛ rego cōponit̃. vnde ꝛ p̃teritum perrexi facit. ſ vt pſuadeo. t vt ptinax. u vt peruerto.

Pera pellis a collo ad lumbos pendens a quo pera ſacculi gñs hinc peram viatoriam vocamus qua p auem ꝛ aliquid opſonij geſtarē viatores ſolent: quemadmodū poculum viatoriū quo vinum. Eius diminutiuum eſt perula.

Perea cū diph. vlterior iudee pars quia vt inquit Strabo regio que trans euphraten eſt perea nominatur.

Perago. is pe. cor. peregi. pactū. pficio Sene. Oia incohoat: nihil pagit. Interdū pduco. Pla. nauē pegit ī portū. Apul. ꝛ multas noctes pegi in ſōnes Interdū ptracto. Uir. li. vj. oia pcepi atqꝫ aīo mecū añ pegi. Interduꝫ ptrabo vel ptrahē facio: vt h̃ me ad carceres ad mortē vſq̃ pegit. A pago fit pactio q̃ ē pfectio. Ci. Senect⁹ pactio etatis ē. pagere reū ſigt̃ ꝯdemnare ſꝫ facere reū ē accuſare. vñ ait iurecōſult⁹ pegiſſe reū ñ alias q̃s videt̃ niſi ꝛ cōdemnauerit. Ply. dum peragit̃ reus.

Perago. as. pe. c. ex p ꝛ agro cōponit̃ iuxta ꝓpōnis ꝛ agri ſignificationē dꝫ ſigāre p agrū ſiue p agros ambulo: Sꝫ q2 qō pagrat̃ exp̄mit̃ ꝛ ꝓ actiuo ipſi⁹ verbi ponit̃: agri ſigātio remouet̃ ꝛ pambulo: ſiue inq̃rēdo circū eo ſumit̃. Ci. li. iij. offi. Et ob eā cām vrbe relicta rura pagrātes ſepe ſolim⁹. Hier. Eā dē orā italie q̃ quondā magna grecia dicebat̃ laborioſiſſime peragrauit: hinc peregrin⁹ peregrinor ꝛ peregre deducunt̃.

Perāno. as. ſigt̃ per integrum annum tp̃s viuo. Cōponit̃ enim ex per ꝛ anno as. Macro. lib. j. ſatur. Scribit priſcos romanos menſe martio ꝛ publice ꝛ priuatim ad annam perannāqꝫ ſacrificatum ire ſolitos vt annare perānareqꝫ cōmode liceret: hoc eſt vitam degere incolumē perānū integrū. Sueto. in veſpa. Ideoq̃ puella nata non perānauit. perenno vero per e ſignificat diu viuo ꝛ duro de quo infra.

Perbibo pe. cor. pfecte bibo. Lact. lib. ij. Infecti ſūt pſuaſione ac penit⁹ eoꝝ mētes ſuccū ſtultitie pbiberūt. ſꝫ h̊ p metaphoraꝫ.

Per cām: ſiue p ſpeciē ſigt̃ p ſimulatā cāꝫ. Li. li. iiij. Ut cū approping̃ret ianue rex p cāꝫ aliquā ī anguſtijs ſuſtineret a tergo agmē. Idē. Hi poſtq̃ aliq̃d mouerēt colloq̃ndo cū Annibale rati nocte p ſpeciē venādi vrbe egreſſi ad eū proficiſcunt̃.

Percello. is. perculi. perculſum. ſignificat euerto percutio. Uar. Alius teneram abietem ſolus percellit. aliquādo differo Lucil. Ad nonum hoc percellit annum.

Percipio. is. pe. cor. perfecte capio. aliquando ponitur pro intelligo ſentio a quo perceptio.

Percitus. pe. cor. nimis incitatus: q̃ ira ac furore accenſus eſt.

Percoarcto as. ex p ꝛ cō. ꝛ arcto. abiecta eni arcto vō freq̃ntatiuum ab arceo fit: ꝛ ſigt̃ perfecte cogo ſiue cōſtringo. Col. lib. ij. de feno loq̃ns. Tūc demū inq̃t cōuertemur ꝛ vtrūqꝫ ſiccatū pcoarctabimus inſtringā. atqꝫ ita manipulos vinciemus.

Percolo pen. cor. pfecte colo. i. amo ſiue veneror Plau. in Tri. Feceris ptius ceteris factis patrem tuū ſi percoles.

Percōtor p. o. ꝛ ſine. c. añ. t. a conto d̃r quo naute vtunt̃ ad loca nauib⁹ opportuna. Nā aque altitudinē cōto ptentāt. Iuue. Eſſe aliquos manes ꝛ ſubterranea regna ꝛ cōtū ꝛ ſtygio ranas igurgite nigras: atq̃ vna trāſire vadū tot milia cymba.

Percunctor. vō per. u. ꝛ. c. añ. t. Fit a cunctus. a. um. q2 a cunctis perquiratur: is q̃ curioſus eſt percuncta interroget Et vtrūq̃ ſigt̃ diligenter interrogo. Plau. Quid iſtuc in mēte eſt tibi ex me mi vir pcunctarier. i. morari q̃rendo. ſiue p cūcta inquirere. Ply. percūctantiqꝫ quāti licitaret̃ opera effecta. paruum neſcio quid dixerat. Eſt ēt pcunctari expectare. Ter. i phor. Percunctatū ibi ad portum quo ad ſe recipiat.

Percurro valde curro. ſiue currēdo pſeuero Plau. in ſti. Percucurri vt nunciarem nunciū exoptabile. Ter. in an. Continuo ad te properans percurro. Do. Uide quātū properans ꝛ precurro vt cōtinuationē curſus oñderet. Qñqꝫ percurrere eſt per aliquē locū currere ſiue diſcurrere. Aug. p tranſlationē. Ut q̃d opus eſt multa percurrere ꝛ multa vana br̃ ſuꝫ enumerare. Qñqꝫ eſt negligētius ꝛ curſim pertrāſire. Ci. li. ij. de ora. Et multo apertius ad intelligendum ſi ſic conſtituitur aliqñ ac nō iſta breuitate percurritur.

Percuro. as. pe. pro. perfecte ſano. Curtius percurato vulnere acrius obſidioni inſtitit.

Perculſus. participium a percello ſepius ad animum refertur. Greg. Una mulieris voce perculſus dum mori timuit. vitaꝫ negauit. Percuſſus ad corpus fit a percutio.

Percudo.is. pe.pꝛo. perfecte cudo ⁊ quaſi frango. Colu. lib.ix. Animaduertat auiarius an pulli roſtellis oua percuderint.

Percutio.is.pe.coꝛ.percuſſi percuſſum ex ꝑ ⁊ quatio.q in c.mutata ⁊ abiecta a.ſigt ferio. Cuius compoſitum eſt repercutio: Am.lib.j.offi. Cum malediceretur non remaledixit.cum perc uteretur non repercuſſit.

Perdo.dis.didi.ditum ex per ⁊ do ſigt amitto.quaſi nimis do. Qui aũt nimis dat.q̄cq̄d habebat amittit. Hier.li.j.R. Et de aſinis q̄s ꝑdidiſti ne ſolicitus ſis: qꝛ inuētę ſunt. Et perdere eſt perimere: qm̄ q̄ amittunť q̄ſi moꝛtua nobis eſſe vidētur. Ter. Dij te ꝑdāt: huius ꝯpoſita ſūt. Deperdo qḋ ē in totū perdo. Caius ſcribit. deperditū dici qḋ in nā rex eē deſijt: diminutū qḋ vſu raptū ē diſperdo.ꝯſumo. vel varie perdo Pla. in tri.pꝛęterea aliquantum animi cauſa in delitijs perdidit.

Perduo veteres dixerunt pꝛo perdo. a quo perduaxo. Plau. dij te deęq̄ꝫ oēs perduaxint cum iſtoc homine.

Perditus.dita.ditū.amiſſus. Et ꝑditus q̄ ita alicui perturbationi aut vitio ſubiacet vt inde ſe eximere nō poſſit: ⁊ q̄ oī vitio cōtaminatus ē.ita vt de eo nulla ſpes habenda ſit: perditus dꝛ.perditū enī dicūt qḋ iterijt ac recuperari nō pōt. Ci.li.ij. offi. Dū hoīes ꝑditi haſtā illā cruentā ⁊ meminerint ⁊ ſperabunt.ꝑditū ꝑdamus plus ſigt quā ꝑdamus ſolum. Eſt enim exaggeratio quędā Ci. Ter. Ne puerū ꝑditum ꝑdamus: hoc eſt ne ex infeliciſſimo infęlicioꝛem faciamus.

Perdite amare: eſt vehementer amare.

Perdix auis nota a ꝑdendo dicta. Nā vt Amb. Jrenęo ſcribit. Hęc auis dꝛ eē plena fraudis ⁊ fallacię. q̄ decipiendi venatoris vias caleat atq̄ꝫ artes nouerit vt eū apullis auertat ſuis. Certe ſi inſiſtere aduerterit.tādiu illudit: quādiu ſoboli fugiendi ſignū tribuat ⁊ poteſtatem: quaꝫ vbi euaſiſſe ſenſerit tūc ſe ⁊ ipſa ſubtrahit: ⁊ lubꝛica arte deceptū inſidiantē relinquit. De hac Hiero.ad p̄ſidiū.ꝑdix aliena oua calefacit furatis ſuis. Sꝫ cū creuerint in nido.pulli euolāt ⁊ ad parētes ſuos redeūt: mentitū parentē omittentes.ꝑdices ſibi inſidianť Et ſi afferāt illos ad ſyluā q̄ eos habēt vocē emittūt abſconſi: ⁊ ſic cęteri veniūt: ⁊ retibus capiunť.plus pedibus quā pēnis fugiunt aucupātes. Et ſi ad hoc fuerint vt capianť.ſibi ſimilem coloꝛe lapidem quęrunt ⁊ ibi ſe ſupinos ponunt.

Perdius ex ꝑ ⁊ dius qḋ ē dies: ⁊ is dꝛ q̄ ꝑ diē vigilat ſicut ꝑnox q̄ ꝑ noctē vigilat. Gel.li.ij. Stare ſolitus ſocrates dꝛ ꝑtinaci ſtatu ꝑdius.atq̄ꝫ ꝑnox a ſūmo lucis oꝛtu ad ſolē alterū oꝛientē in cōniuēs imobilis hiſdēq̄ꝫ in veſtigijs ⁊ oꝛe atq̄ꝫ oculis in eūdē locū directis cogitabundus tanq̄ꝫ quodā receſſu mētis atq̄ꝫ animi facto a coꝛpoꝛe.i.ꝑ diē ⁊ ꝑ noctē. Sene. Jd perdius ꝑnoxq̄ꝫ agebat: ſic interdius intra diē: vel ꝑ diē qꝛ nulla vigilationis pꝛopꝛia ſigatio ineſt. Dius aũt pꝛo die poniť ī cōpoſitione: ⁊ nomen eſt ⁊ noīatiui caſus: ſicut noctu ꝓ nocte. Plau.i mer. Neq̄ꝫ cōquieſcam vſquaꝫ noctu neq̄ꝫ dius pꝛius pꝛofecto q̄ꝫ aut amicam.aut moꝛtem inueſtigauero.

Perdo.as.ſigt remitto. Aug.in interpꝛetatione.p̄s. Expectans Recedis a peccatis perdonabit peccata.

Perduellis hoſtis dicitur. Plau.in am. perduelles penetrāt ſe in fugam ibi noſtris animus additus eſt.

Perduellio crimen leſę maieſtatis: aut reipublicę: ſeu is q̄ ita leſit. Ci.li.ij.of. Nā pirata nō ē ex ꝑdulionū numero diffinit⁹ ſꝫ cōis hoſtis oīum. Ulp̄.ꝓ crimine ſumpſit. Qui ꝑdulionis reus ē: hoſtili animo aduerſus rempub. vel pꝛincipē animat⁹ eſt Antiq̄ perduellē dicebant qm̄ nunc dicunt hoſteꝫ ⁊ tunc hoſtis ſignificabat peregrinū qui ſuis legibus vteretur.

Perduco ad finē vſq̄ꝫ duco. Cic.in cato.m. q̄dē val.coꝛuinū accepimus ad cēteſimū annū vitā ꝑduxiſſe: aliq̄n ꝑducere ē ꝑ vim ducere. Jnde ꝑductoꝛes a cicerone in ver. dicti ſunt: q̄ vt.Aſco.inquit in hoc differunt a leonib⁹ ꝙ leones ſunt ſcoꝛtoꝛum perductoꝛes etiam inuitarum perſonarum.

Peredo pe.coꝛ.ex per ⁊ edo es vehementes edo.a quo peredia ę.ipſa comeſtio.

Peregre pe.coꝛ.ſigt peregrinādo. Et ē cōe tā ſignificantib⁹ q̄etē q̄ꝫ motū: vt peregre ſuꝫ: peregre veni ꝑegre vado Aug. li. ix.cō. Frater aũt meus q̄ddā locutus ꝙ eā nō ꝑegre ſꝫ in patriā defugi fęlicius optaret.i.in ꝑegrinatōe. Ad locū: vt apḋ Plau.in am. Jta ꝑegre veniens hoſpitio publicitus accipiat

Peregrinus: aduena ⁊ aliena loca ꝑagrās a peragro.ꝑagras. Et differt ab hoſpite ꝙ ꝑegrinus ſimpliciter eū ſigt q̄ ī ſua ciuitate nō ē. Hoſpes q̄ in aliena ciuitate ē. Antiq̄ tm̄ ꝑegrinos dicebāt hoſtes. Amb. Aduerſarios molli veteres appellatiōe noīabāt. Hoſtes.n.antiquo ritu ꝑegrini dicebanť. Peregrina ſacra dicta ſūt q̄ ex alijs vrbib⁹ religiōis gr̄a ſūt aduecta.

Peregrinoꝛ.pe.pꝛodu.depo.abſolutum ſignificat per aliena loca peragrans perficiſcoꝛ.

Perendie.ſigt ꝙ vulgo dꝛ poſt cras. Ci.ad Atticuꝫ. Scies igiť cras ad ſummū perendię. Hier.ad pā. Ut qḋ hodie nō merui: cras vel perendie merear. Uñ perendinus dies ab hinc tertius. Cęſar. Qui ſe ꝑ te liceat ꝑendino. die cū pꝛoximis hibernis coniuncti cōem cum reliquis caſum belli ſuſtineat. Hinc Comperendino.as.

Perennis: ⁊ hoc perēne ſine h ex ꝑ et annus mutatis litteris: q̄ſi per annos durans.i.perpetuus. Jnde ſit.perēno.as.

Perenno.as.ꝑ annos duro. Col.li.j. Sꝫ ⁊ tēpet vires clęmentia cū ⁊ terribilioꝛ dꝫ eſſe q̄ꝫ ſęuioꝛ ⁊ obſequanť eius impijs ⁊ diutius ꝑennent boues nō confecti vexatione ſimul verboꝝ opūq̄ꝫ. Jdē li.iij. Roſa hoc mō culta multis annis ꝑennat.

Perennitas: ipſa duratio. Jdem nā ea cęli poſitio maxime frigida ⁊ minime humida eſt quę vtraq̄ꝫ perennitatem conditis frumentis afferunt.

Pereo.is.iui.vel.perij.peritū ſecundū analogiā. Cōponiť.n.ex ꝑ ⁊ eo qḋ facit itū: ſed nuſq̄ꝫ legi cū tm̄ peritur⁹ hēať Aug.ſuꝑ Jo.tāq̄ꝫ eēnt ab illo perituri merito turbantur. ⁊ ſigt perire amitterę. Hier.ī.li.R. Perierāt āt aſine cis pr̄is Saul. Qñq̄ꝫ Abſumere.butaruia. Ter.in adel. Nēpe tua arte viginti minę ꝓ pſaltria ꝑiere. Uſi ⁊ ꝓ moꝛi ſumiť.q̄ſi in totū ire.ꝙ quiperit ꝓꝛſus abit. Ply.li.vij. Tu q̄ te deū credis aliquo ſucceſſu tumēs tāti tū ꝑire potuiſti. Atqui ēt hodie minoꝛis potes quātulo ſerpētis: ictus dēte: aut ēt vt Anacreon poeta acino vuę paſſę vt Fabius ſenatoꝛ p̄toꝛ in lactis hauſtu vno pilo ſtrangulatus. Huius compoſita ſunt Depereo ⁊ Diſpereo.

Perfrico.as.pe.coꝛ.valde frico.ꝑfricare vero os ſeu frontē ſigt pudoꝛē deponere. Nā cuꝫ in pudibundo ſanguis diffundať ex coꝛde in faciē tāq̄ꝫ velamētū: q̄ in pudibūdi ſūt ⁊ inuerecūdi ⁊ erubeſcere videri nolūt: hi ſolēt os ⁊ frontē ꝑfricare ad ruboꝛē illū digerēdū ⁊ ſanguinē ad interioꝛa repellēdū. Hic facta ē locutio ꝓuerbialis de inuerecūdo: vt dicať perfricuit os ꝑfricuit faciē ꝑfricuit frontē ꝓ eo qḋ ē pudoꝛē abiecit. Ci. li.iij.tuſ. Quid tergi verſam⁹: nec fatemur eā nos dicere voluptatē quā tu idē cū os ꝑfricuiſti ſoles dicere Ply.perfricui faciē nec tm̄ ꝓfeci. Mar. Et ſi ꝑfricuit frōtē poſtq̄ꝫ pudoꝛē

Perfero.penul.coꝛ. vſq̄ꝫ ad ꝯſtitutū finē fero. Ci. Sꝫ nuncius ille q̄ litteras accepit nō pertulit. Alibi ꝓ denūciare poſuit vt ī ep̄la ad Cęliū Jn his ſuꝫ locis quo ⁊ ꝑꝑ lōginq̄tatē ⁊ ꝓpter latrocinia tardiſſime oīa ꝑferunť.i.poꝛtanť vł denūciantur. Aliq̄n patioꝛ.vt diram trucem ꝓ nobis chriſtus pertulit.

Perfidus.pe.coꝛ.q̄ fidē violat ſiue perdit. Uir.li.x. Nūc pelagi nymphę claſſis tua perfidus vt nos p̄cipites ferro rutulus flāmiſq̄ꝫ p̄mebat. Hinc perfidia ⁊ perfidioſe. Ci.li.j.ad herē. Jn odiū adducemus ſi q̄d eoꝝ ſpurce ⁊ ſuperbę perfidioſe crudeliter confidenter malicioſe flagicioſe factū pꝛoferem⁹. Jnueniť ēt perfidus.pe.pꝛo.a fido.is.pꝛo eo cui multum fidendum eſt ſicut Jnuidus cui non eſt fidendum.

Perfructus a perfruoꝛ. Ci.ad hoꝛtē. Et amęnitate loci ꝑfruct⁹ ē

Perfuga pe.co.q̄ ad hoſtes perfugit vel t̄rāſfugiendi moꝛē perfecte nouit. Ci.li.iij.off.perfuga ab eo venit ī caſtra fabꝛicij.

Perfugiū locus tutiſſimus quo nos in vexatione aut calamitate recipere ꝯtendimus quāuis id nō minus apud hoīes ſit. Apul.ꝑfugiū facinoꝛoſoꝝ hoīuꝫ. Li.li.ij. Jtaq̄ꝫ ī medio pꝛope iā victoꝛes cęſi ⁊ vſti pars ꝑexigua duce amiſſo qꝛ nullū ꝓpius perfugiū erat Romā inermes ⁊ foꝛtuna ⁊ ſpē ſupplicūꝫ delati ſūt Trāſferť ēt ad alia: vt ad litteraſ Ci. Jtaq̄ꝫ vtoꝛ eodem perfugio quo tibi vtendum cenſeo litterulis noſtris.

Perfunctoꝛius .a.um. a perfungoꝛ ſigt qḋ cito ⁊ leuiter tran-

ſit. Amb. li. de paradi. Cognoſcere vtiq̃ nō ſola ⁊ percuncto ria ſcia ē: ſed in eoꝝ operatione q̄ opoꝛteat fieri. Hinc perfun ctoꝛie qꝺ ē trāſitoꝛie ⁊ īnaniter. Idē li. hexa. De naribus q̄d loquar: q̄ binio ⁊ ꝓcero foꝛamine antruꝫ quodā recipiēdis odoꝛibus p̄ſtant vt nō perfunctoꝛie odoꝛ trāſeat: ſed diuti⁹ inhereat narribus ⁊ earū ductu cerebꝛū ſenſuſq̃ depaſcat.

Perga. oppidū in pāphilia a qua diana pergea dicta ē pꝛopter templum illi dicatum.

Pergamū ſiue pergamus ciuitas aſię inſignis q̄ diu ſub attalicis regibus foꝛtunata fuit ⁊ poſtea romanoꝛū ꝓuincia facta eſt. Apud quā chartę vſus inuentus eſt q̄ nūc quoq̃ vulgo pergamena dicit̄. ab attalo vt Helianus: vel ab Eumene vt Ply. ait. Et pergamo Galenus medicus celebꝛis: ⁊ Appolodoꝛ⁹ oꝛatoꝛ fuit q̄ artes ꝯſcripſit ⁊ Appolodoꝛiā ſectā ītroduxit: ⁊ Auguſti Cęſarꝭ magiſter fuit. Et diſcipuluꝫ memoꝛatu digniſſimū Dinoꝝ. ciuē ſuū cognoīe Atticū q̄ ſermones ⁊ hiſtoꝛias cōſcripſit: edocuit. Eſt ⁊ pergamū Idē ꝓmōtoꝛium.

Pergama: ꝑgamoꝛuꝫ: arces troianę: q̄ q̄m altiſſimę eſt oīa alta ędificia pergama ſūt appellata. Vñ nō īmerito vꝛbs Ciſalpinę gallię ex qua ego oꝛtū duxi pergamū dici poſſet ꝙ in edito ſita ſit: Sꝫ Ply. auctoꝛitas nō ꝑuipēdēda ſunt: qui bergomū ꝑ b ⁊ o ſcribit ⁊ eius incolas bergomates appellat.

Pergo. ꝑgis. perexi. ex ꝑ ⁊ rego ſigt̄ vado. Plyn. Mox vbi pluribus eodē mō ſe coꝛijs loꝛicauit in dimicationē pergit. Qñq̃ pꝛoſequoꝛ ꝑſeuero ſiue ꝓcedo. Ter. in Adel. Nā ſi moleſtus eē ꝑgis. Vir. O dea ſi pꝛima repetens ab oꝛigine pergaꝫ Qñq̃ Ago. Idem Pergite pierides. Qñq̃ Feſtino. Ter. in phoꝛ. Domū ire ꝑgā vbi plrimū ē. Qñq̃ Conoꝛ. Idē ī eadē Hoc vbi ego audiui ad foꝛes ſuſpēſe gradu placide ire perexi Hinc componitur. Expergo qꝺ ſigt̄ Expergefacio. Actius. Heus vigiles pꝛo parte expge expgite pectoꝛa tarda ſopoꝛe. Sipontinus cōponi putat ex ꝑ ⁊ ago. ſꝫ vt opinoꝛ fallit̄ tuꝫ q̄ꝛ p̄teritū perexi facit ſm anologiā ſimplicis rego non ꝑegi. qꝺ eſt a perago quia perago compoſitum habetur ab ago.

Pergręcoꝛ. aris. epulis ⁊ potatōibus inſeruio qꝺ ē gręcoꝛū ꝓpꝛium. Titi. Hoīem impium nunc ruri pergręcatur.

Pergula locus aptus a multis lateribus aerē excipiēs aliq̄ñ extra parietem poꝛrectus: ⁊ modo tectus. modo ſub dio expoſitus a pergendo dicta ꝙ in ea deambulare ſoleamus foꝛūq̃ aut hoꝛtū aut plateas aut vias ꝑſpectare ⁊ qñq̃ cęnare In ꝑgulis p̄ceptoꝛes diſcipulos erudiebant: alijq̃ artifices opa ſua velut in ꝓpatulo habebant. Vñ Sue. de Craſſicio grāmatico Deinde ī ꝑgula docuit. Ply. de Apelle. Idem ꝑfecta opa ꝓponebat in ꝑgula trāſeūtib⁹. atq̃ poſt ipāꝫ tabulā latēs vitia q̄ notarent̄ auſcultabat. Eſt ⁊ ꝑgula oꝛdo ac cęt⁹ miniſtroꝛū obediētiū ſtructoꝛi. Iuue. Sꝫ nec ſtructoꝛ erit cui cedere debeat oīs ꝑgula. i. ꝑgentin⁹ oꝛdo. Itē in naui ꝑgula dꝛ excurſus ꝑ totā nauiꝫ: ⁊ alio noīe poꝛtiſculus appellat̄. In vineis vͦ topiariā opus ſigt̄. Colu. Si q̄ ꝑgule vitiū generoſarū a putatoꝛib⁹ relicte ſūt añ kl'as apꝛiles vtiq̃ deputari dñt Ply. ēt vitiū generoſaꝝ ꝑgulas p̄cepit q̄nq̄trib⁹ eē putādas.

Perhibeo es. pe. coꝛ. ex. ꝑ. ⁊ habeo: ſigt̄ dico ⁊ firme teneo. Col. li. iiij. India ꝑhibet̄ molibus feraꝝ mirabilis. Interdū ꝑhibere ē dare. Idē ī eodē. Eius rei teſtimoniū tu p̄cipue Syluine ꝑhibere nobis potes. qñq̃ p̄ciū denotat eo modo quo vēdo. Plau. in perſa. Eodē mihi pꝛęcio ſal ꝑhibetur quo tibi.

Peri pꝛepoſitio gręca mō ſigt̄ de: modo vltra: mō circuꝫ: a qua multa per compoſitionem fiunt.

Periarchon. ſigt̄ de p̄ncipijs: ſiue pꝛincipabus περι. n. ſigt̄ de: αρχων ꝑncipijs: lꝫ ſit genitiui caſus: q̄ꝛ gręci carēt ablatiuo Scripſit oꝛigenes libꝛū ꝑiarchō: inq̄t Hier. q̄ ſūt re vera alias obſcuriſſimi ⁊ difficillimi. De reb⁹ ibi talibus diſputat in q̄bus phi omni ſua ętate cōſumpta nihil īuenire potuerunt.

Periboꝛlus. pe. coꝛ. latine circuitus. Dicitur ⁊ peribolum περιβαλλω circumeo.

Pericope. pe. coꝛ. amputatio ꝯciſio dꝛ. Hiero. a pama. Aut ſi tu quoq̃ narē ꝯtraxeris illā apl'i περικοπην. i. amputationē in q̄ de virginitate ⁊ nuptijs diſputat al'r diſſerere ꝯpelleris.

Pericles nomen viri clariſſimi athenienſis qui remp. xl. annis gubernauit ex περι ⁊ κλεος gloꝛia.

Periclymenes: nomē filij Nelei ⁊ fratris Neſtoꝛis.

Periculū a pereo deduci videt̄ ⁊ ſalutis diſcrimen ſigt̄. Virg. Obſcęnāq̃ famē q̄ p̄ma ꝑicula vito. Aliq̄ñ dꝛ experimētū. q̄ꝛ rarū ē tentamētū ſine ꝑiculo. Ter. ī eu. Fac ꝑiculū ī litteris. Et ſic apioꝛ antiquo verbo ſm Ser. deriuat̄. ſic a fero ferculū. Hic ꝑiculoſus. a. um qꝺ ē cū ꝑiculo. Ci. li. j. offi. Grauioꝛibus aūt moꝛbis ꝑiculoſas curatiōes ⁊ ancipites habē cogūt̄

Periculoꝛ: ꝑiculum ſubeo. Cato. periculatus ſum.

Pericliꝛtoꝛ pe. coꝛ. idē qꝺ ꝑiculoꝛ: vt ꝑiclitoꝛ fama capite: hoc eſt ꝑiculū ſubes iſta ꝑdendi. Dr̄ ēt ꝑiclitoꝛ ſiti: q̄ñ in ꝑiculo poſitus ſuꝫ moꝛiendi ꝑꝑ ſitim ꝑiclitari ēt ſigt̄ expiri. Cic. lib. j. de oꝛa. Subeūdus vſus oīuꝫ ⁊ ꝑiclitandę vires ingenij. Plācus Itaq̃ potius ꝑiclitari volui ſi poſſꝫ mea pꝛeſentia ⁊ lepidum tueri ⁊ exercitum facere melioꝛem q̄ꝫ nimis cautus videri.

Perihermenias. latine dicitur de interpꝛetatione.

Perihegeſis ambitus. Ply. Poſſidonio qui ꝑiplum aut perihegeſin. i. de terrę ambitu.

Perhimetros: latine Immenſus. quaſi vltra menſuram.

Periodus latine clauſula ſiue circuitus vel ambitus vel compꝛehenſio: vel circunſpicio ⁊ cōtinuatio: nōnūq̃ anfractus ⁊ terminatus. Nā cōponit̄ ex circū ⁊ via. Eſt vbi enim plena ſniā eſt. Vñ medici ꝑiodicas febꝛes vocāt q̄ certis tꝑibus veniunt. i. abeunt: ⁊ quoddam quaſi circuitu facto rurſus redeūt vt ſunt tertianę ⁊ q̄rtanę. Eſt ⁊ ꝑiodus gñs certaminis apud gręcos. vide in dictione pentathli.

Perioecus. latine conturbenalis dicitur.

Peripatetici philoſophi dicti ſunt a περιπατεω. hoc eſt a deambulando. Et περιπατον greci vocant ambulationē hoꝝ pꝛinceps fuit. Ariſtoteles. Nā in lyceo inambulans docebat. Hic ꝯmētationes veſꝑtinas. Ariſtoteles δειλον περιπατον. i. poſt meridianā ambulationē appellabat.

Periphraſis latine circunlocutio: vel circuitio. vt apud. Virgi. Et iam pꝛima nouo ſurgebat. ⁊c. cuꝫ diem tantum ſignificet. Eſt enim oꝛatio rem ſimplice circunſcribens elocutione.

Peripheria: circunferentia.

Peripetaſma atis. gñs coꝛtinę qua parietes ⁊ aule teguntur ſeu tapetia babylonici floꝛis varietate cōſpicua: quę a Lucre. babylonica dñr ab alijs aulea ⁊ attalica. a Capitolino Stromata ⁊ ꝑiſtromata. A Varrone beluata. hoc eſt a beluis variegata a plauto periſtromata.

Periſtroma. pe. ꝓ. quaſi circūſtratū. ideꝫ qꝺ ꝑipetaſma. Plau. in pſeu. Ita ego veſtra latera loꝛis faciā vt valde varia ſint: vt ne ꝑiſtromata ęque picta ſint campanica. Cic. lib. ij. phil. Cōchyliatis. Cn. pompo. ꝑiſtromatis verſi coloꝛibus ꝑſimiles eſſe ſeruoꝛum in cellis lectos ſtratos videres.

Peripſema. pe. pꝛo. atis. qꝺ gręci περιψημα ſcribunt a περιψαω quod eſt circūrado vel circūlimo abſtergo ⁊ repurgo Vñ limatura ſiue raſura ⁊ purgamentū dici pōt. Vñ Apud Aplm Tanq̄ purgamenta huius mundi facti ſumus omnium periſpema vſq̃ adhuc.

Periplum. i. lucratum nauigatione circuitum.

Peripheroma quaſi ſupplementum: Figura eſt cum particula aliqua ſnię minime neceſſaria additur metro. Vir. Multuꝫ ille ⁊ terris iactatus ⁊ alto: vbi ſine particula ille ſtaret ſenſus: ſed non verſus.

Periphoꝛetos: quaſi circunlatilis quales appellari ſolent qui i lectica circunferri conſueuerunt.

Peripneumonia περιπνευμονία moꝛbus cuꝫ pulmo totus afficit̄: ⁊ tuſſis ſubſeq̄tur. Qui hūc moꝛbū patiunt̄ peripneumonici dñr. Ply. Mellis q̄dē nā talis eſt vt putreſcere coꝛpoꝛa nō ſinat faucib⁹ tonſillis angine oībuſq̃ oꝛis deſiderijs vtiliſſimum areſcētiq̃ in febꝛibus linguę. Iā vͦ ꝑipneumonicis pleureticiſq̃ decoctum. Cum vehementioꝛ eſt difficultas ſpirandi ſpirare ęger ſine ſono ⁊ anhelatiōe non pōt aſthma vocatur Oꝛthopno ea cū ſpirare nō pōt niſi recta ceruice ſpūs trahat̄. dyſpnoea cū difficultas ſpirandi modica eſt.

Periſterotrophiū. locus in quo colūbę habent̄ latine columbariū: q̄uis colūbariū ꝓpꝛie ſit loculamētū in ꝑiſterotrophio ſingulis colūbaꝝ

ſingulis columbarum paribus pparatū. Nā periſteris colūba. Inde piſtereos herba colūbis admodū familiaris. Uar. li. iij de re ruſ. Duo gña earum in periſterotrophio eſſe ſolent. Unū agreſte qḋ habetur in turribus ac culminibus villę.

Periſtercon. idē qḋ periſterotrophiū. Uar. Incedunt locū vnū qḋ alij vocant periſtereona. Alij periſterotrophion: in quo vno ſępe vel q̄nq3 millia ſunt incluſę: periſtereon fit vt teſtudo magna camera tectus vno oſtio anguſto.

Periſcelis. idis. ornamēti gñs circa crura quo mulierū greſſus cōponi ſolebāt vt docet Porphy. enarrās illud. Hora. Sępe periſcelidē raptā ſibi flentis. Fit aūt ex περι circū σκελος crus. Hier. li. iiij. Ob hanc cām offerimus in denarijs dñi ſinguli qḋ in pręda auri potuimus īuenire periſclides ⁊ armillas anulos ⁊ dextralia ⁊ murenulas: vt depręceris p nobis dñm. Idem ad Fabiolam ſcribit periſcelides a latinis vocari feminalia ſeu brachę quibus pudenda velantur.

Periſſologia. ſupflua locutio: vt ſi dicamus. Fęlix ſit ⁊ minime pereat. Cęſa. Nam περισσα ſuperflua λογος locutio.

Periſtylus. locus clauſus colūnis: periſtyliū q̄ſi circūcolūnium περι circū ςυλος colūna. Eſt aūt locus circūquaq3 porticū habens vel ſaltē a tribus lateribus. Uictr. periſtylia in trāſuerſo tertia parte lōgiora ſint q̄3 introrſus. Iti dē Tetraſtylos heſtylos: octoſtylos dñr a Uict. loca a numero colūnarum.

Perizoniū: palliolum pręcinctum quo nude virgines infra papillas pręcinguntur: hoc ⁊ pręcinctoriū ⁊ caſtula dicitur.

Perizoma. atis. dr oē qḋ circūcingit pudēdorum velamē: vt in ge. Fecerūt ſibi perizomata. Idē dicit̄ ⁊ lumbare ⁊ barcha.

Perillus. athenienſis faber ingenio pręſtās qui taurū ex ęre fabricauit in quo reus clauderetur vt phalaridi placeret.

Perimo. is. pe. cor. ex per. et emo. ſignificat adimo tollo. Unde peremptus interfectus.

Perinde. ex per. ⁊ inde cōpoſitū eſt aduerbiu3 ſilitudinis. Sigt̄ eni ita. Ci. li. iij. tuſ. In quo facetū illud bionis pinde ſtultiſſimū regē in victu capillū ſibi euellere q̄ſi caluicio męror leuaretur. Sue. in domi. Nulla tñ re perinde motus q̄3 rñſo caſu Aſchetarionis mathematici. Aliqñ ſigt̄ pariter ęque. Plyn. Junior. Funus ruſi: clariſſimi ⁊ pinde fęliciſſimi. Sue. ī Cę. Quę ſi qs inueſtigare ⁊ pſeq̄ vellet: quartā elementorū lr̄am i. d. p. a. ⁊ pinde reliq̄s cōmutet. Aliqñ. Multū ſeu valde admodū. Idē in galba. Quare aduentus non pinde gratus fuit Et de Aug. Coxēdice ⁊ femore ⁊ crure ſiniſtro nō pinde valebat: vt ſępe ēt inde claudicaret. Ci. Ter. Te ⁊ dolobellā pinde diligo. Aliqñ ponit̄ p tanq̄3. Et ſic plęrunq̄3 h3 poſt ſe ac vel ac ſi vel atq3 ſi: vt fac perinde ac ſi tua res eſſet. Et faueo rei tue perinde ac meę. Aliqñ ſigt̄ per hunc modū. Ter. in phor. Sexcentas perinde potius ſcribito mihi iam dicas.

Perinthus vrbs thracię quę nunc heraclia dicitur.

Perito. as. pe. cor. frequentatiuū a pereo: ex per: ⁊ ito. De ſimplici. Gel. Ne quo ad cęnam niſi ad certas perſonas itaret. De compoſito. Plau. in cap. Qui virtutē peritat non interit.

Perithous nomen viri proprium.

Periurus q̄ iuſiurādū violat: vel qui iurādo ius pue rtit. Uirg. Talibus in inſidijs piuriq3 arte Sinonis: periuriū eſt iuſiurādū violatū. Quid āt ſit iuſiurādū. Ci. lib. iij. offi. declarat dicēs ꝙ ſit affirmatio religioſa. Idem ibi. Regulus nō debuit ꝯditiōes pactiōeſq3 bellicas ⁊ hoſtiles perturbare periurio.

Perrhębi genus epirotica. Proper. Aut cur perrhębi tremuere cacumina pindi.

Perlego. pe. cor. multum ſiue a principio ad fine3 vſq3 lego aut video. Plau. in aſi. Lege perlege. Quintil. Quod videre non eſt ſatis ſed perlegendum erit. Uirg. Quin protinus omne3 perlegerent oculis picturam.

Perlucidū. ⁊ pellucidū a pluceo vl' pellucio: p mutatiōe3. r. ī. l. ſicut pluo ⁊ pelluo: plicio ⁊ pellicio. Et eſt id p cui' mediū oculos dimittimus atq3 videmus: vt aq̄ laterna vitrum. Refert̄ ēt ad mentē. Plau. in aul. Is pellucet q̄ſi laterna punica.

Perluo multum lauo. Col. Cum vino perluitur os.

Permano. as. pe. p. ad finē mano diſcēdo. Ci. li. j. ḋ na. de. Nec eſt qḋ ab his ad hoīum vitā pmanare poſſit. Idē lib. iiij. tuſ. Nam cū eſt ꝯcupita pecunia nec adhibita ꝯtinuo rō q̄ſi q̄dā ſocratica medicina q̄ ſanaret eā cupiditatē pmanat in venas ⁊ īhęret ī viſceribus illud malū. i. deſcēdit ⁊ penetrat. Plau. in cap. p tranſlatiōe3 poſuit p vulgare. Ne arbitri dicta nr̄a arbitrari quę aut neue permanet palam hęc noſtra fallacia.

Permaneo. es. pe. cor. vſq3 ad fine3 maneo. Ply. Junior. Tunc demū lente ꝯtanterq3 venīūt nec tñ permanēt: ſed añ finem recedunt: per tranſlationē ponit̄ pro perſeuerare. Ter. ī ecy. Unde ira inter eas interceſſit quę tam permanſit diu.

Permitto ſino: vt pmitte me legere. Interdū Dedo. Curti' li. ſ. Sexaginta dierū īducias pacti: vt niſi ītra eos auxiliū Dari' ipſe miſiſſet dederēt vrbē: poſtq̄3 nihil īde pſidij mittebatur ad pſtitutū diē pmiſere ſe regi. Interdū. Incito. Siſen. li. iij. Et ide ęquū ꝯcitatū pnceps ad hoſtiū pmittit aciē. Interdu3 pcipito. Idē li. iiij. Multi pmiſſis armis ex ſūmo ſe permitterent. Interdū. Cōmitto. Sal. Ea poteſtas p ſenatū more romano magiſtratui maxīa pmittit̄. Ide3. M. petreio legato exercitū permittit: ⁊ pmittere eſt q̄ſi ad finē mittere. Col. lib. viij. Hoc genus caſei pōt etiam tranſmaria permitti.

Permeſſus. fluuius Boeotię ex Helicone prouenięs phębo ⁊ muſis ſacer. Uirg. in Sileno. Tū canit errante3 permeſſi ad flumina gallū. Declinat̄ ēt hic permeſſis. idis vl' idos. Mar. Quid tibi cum cyrrha: q̄d cum permeſſidos vnda:

Pernę a pede vel a gręco πτερνα dñr tā pores q̄3 poſteriores coxę porcinę ſalitę cum toto pede quos. Mar. petaſones appellat. Ply. Caſtrāt̄ ſues poſt bidui mediū ſuſpēſę pnis poribus. Quidā dñt pernā pprie pedē ſigāre: quo vocablo hiſpani nūc vulgo vtunt̄ a quo pnę ſuillę. Uñ ⁊ cōpernes q̄ ſunt lōgis pedib'. Ab hui' pnę ſilitudine piſcis quoq3 gñs pna dictus eſt ex ꝯcharū gñe circa pontias īſulas frequentiſſimū ꝙ ſtent veluti ſuillo crure longo in arena defixi.

Pernio. morb' pedū ex nimio frigore pueniēs ⁊ calcaneū infeſtans pcipue. Ply. Rapū domeſticū pniones feruens īpoſitū ſanat: ⁊ crudū tuſu3 cū ſale pdeſt cuicūq3 vitio pedū. Hui' dimi. ē pniūculus. Idē pniūculos curat ⁊ cotyledō cū axungia

Pernix. icis. pe. p. a pnitor. ris q̄ nimiū nitit̄. Uñ aliqñ ſumit̄ p celeri. Uir. li. iiij. pedib' celerē et pnicib' alis. Aliqñ p nimiū pſeuerāte. Idē li. iij. ge. de tauro ferociēte. Et īter dura iacet pnix īſtrato ſaxa cubili. Hier. ad Deme. p vtroq3 ſignificato poſuit ęquorum curſus clamore pnicior ſit. Hic pnitior ⁊ pſeuerātior ītelligi pōt. Pernix vo pernicis. pe. cor. a pneco. as. ſit pro pnicioſo. Et in fęminino gñe ſumitur pro morte.

Pernicitas velocitas. Plyn. Alibi cauda viloſa homines naſci pernicitatis eximię.

Pernicies mors. a Perneco. Neco autem a Nex. Hinc pernicioſus pro mortifero.

Pernicialis: mortalis. Ply. Pernicialia ⁊ braſſicę cū vitę odia.

Perniciabilis: ad necem omnia ducens. Liui. Multos exinaniuit rigor niuis inſolitus: multorum aduſſit pedes: plurimorum pręcipue perniciabilis fuit.

Pernox. gñis ois: ſigt̄ per noctē: nō ꝙ tota nocte nūq̄3 dormiat Ply. de luna ſic inq̄t. Creſcēs ſp aut ſeneſcens ⁊ mō curuata in cornua ī fauces: mō ęq̄ portiōe diuiſa: mō ſinuata in orbē maculoſa: eadēq3 ſubito pnitens īmenſa orbe pleno ac repēte nulla alias pnox: alias ſera: ⁊ pte diei luce3 ſolis adiuuans deficiēs: ⁊ ī defectu tñ ꝯſpicua. Cū enī dicat alias pnox: alias ſera: ⁊ ſera idē ſit qḋ tarda: pnox cita ſignificare ꝯuenit: hoc ē vt ego ſentio nocte mō ad ſurgendū cita: mō tarda. Alterū enī ex altero declarat̄. Liui. li. v. Pręliūq3 añ lucē ſ3 luna pernox erat cōmiſſu3 ē ⁊ haud īcerti' diurno pliū fuit. Hic pnox ſigt̄ ꝙ luna p totā noctē erat: ſiue lucebat. Hinc pernocto.

Pernocto. as. p noctē moror: verſor: vigilo: oro: quieſco: ambulo: ſto: habito: dormio: vel q̄cq̄3 aliud facio: ſiue bonū id ſit: ſiue malū. Nō āt totā noctē inſomnē duco. Hoc enī rariſſime euenit. vt q̄s p totā noctē euigilet. vñ aliud. Terē. in adel. S3 ſi hic pnocto cauſę q̄d dicā ſyrę: ita interptor. Si h pernoctē moror nō aūt ſi vigilo per totā noctē qḋ ad rem nō ptineret: cū ille depnoctationē ſua in vrbe qui ruri pnoctare ſolebat loquat̄ ne pr̄ ſi rure ſe abſentē noctu dephenderet ſuſpicio-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſus exquirat cur non rus redierit. Et illud in ecy. Nã negabas nuptũ filiã te tuã poſſe pati cum eo qui meretricem amaret ⁊ ꝑnoctaret foris. Ci. ꝓ Cluentio. Cũ eẽ adoleſcens apud mulierculã quandã atq; ibi ꝑnoctaret. i. pernoctẽ moraref. Idẽ ꝓ Archia. Adoleſcentiã agũt ſenectutẽ oblectant ſecundas res ornant. Aduerſis ꝑfugiũ atq; ſolaciũ p̃bent delectãt domi. nõ ĩpediũt foris ꝑnoctãt nobiſcũ ꝑegrinant̃ ruſticant̃ i. hoſpitant̃: per noctẽ morant̃: verſant̃: ſtant: ⁊ hmõi pernocto ſit q̃d qꝺ gñatim ꝑnoctẽ fieri poſſit. Idẽ pro domo ſua. Propter inopiã tecti: in foro pernoctans. i. dormiẽs. Põpo. pernoctare extra vrbẽ ꝺr qui nulla parte noctis in vrbe ſit. Eſt ⁊ abnocto quod ſignificat per noctem ſeu noctu abſum Ser. in lib. v. ęne. hoc etiã illa lex iuris indicat ꝙ cum tribunople. abnoctare ab vrbe nõ liceret: licebat tamen exire poſt noctem mediam ⁊ ante mediam reuerti.

Pero. gñs calciamẽti ruſtici ex corio crudo ꝯ niues himbreſq; ac frigora: ꝙ perã veteres pellẽ dicebãt pendente a collo ad lũbos. Iuue. Quẽ nõ pudet alto ꝑ glaciẽ ꝑone tegi. Uirg. li. vij. ꝑſcos latinos ꝑone in bellis vſos oñdit cũ inq̃t. Ueſtigia nuda ſiniſtri ĩſtituẽ pedis crudus tegit altera ꝑo. Uict. vo Ex vlua inq̃t paluſtri factis ꝑonibꝰ. Ubi q̃ſi ꝓ culleo ⁊ vtre accepit: pero ẽt fuit nomen Nelei filij: ⁊ frater neſtoris.

Peronatus. ⁊ perones aſſumpſit Perſius. Natum ſi poſcat ſibi peronatus arator.

Peroſus. ex ꝑ ⁊ oſus. Oſus aũt participiũ eẽ puto verbi odio ꝓ quo defectiuũ odi mãſit in vſu. Uñ oſor verbale. Nã ſicut a prãdeo prãſus ſum cũ tñ ⁊ prãdi dicamus: ita ⁊ oſus ſum ab odio capimus ꝓ quo eſt odi pñtis ⁊ pt̃i ꝑfecti tꝑis. Ter. ĩ ade. Et illud rus nulla alia cã tã male odi niſi q; ꝓpe eſt. Plau. ĩ cap. Odi. ego aurũ multa ſępe multis ꝑſuaſit ꝑperã. Capiũt̃ ſiſr. Oſus exoſus ⁊ ꝑoſus: ⁊ actiuę ſig̃ationis ſunt ⁊ ꝑticipia: qꝺ oñdit oſurus futuri tꝑis. Ex oĩum ꝓferã. Feſtus ſcribit. Oſi ſũt ab odio declinaſſe antiquos teſtis. C. Gracchus in ea q̃ eſt de lege Minucia cũ ait. Mirum ſi q̃d his iniurię ſit ſꝑ eos oſi ſũt: qꝺ nũc quoq; cũ ꝑpõne elatũ frequẽs eſt cũ dicimus ſꝑ oſi. Col. li. x. Neq; ea curatorẽ fraudulentũ tm̃ ſ; ẽt imundã ſegniciẽ ꝑoſa ẽ. Quĩtil. li. j. Qui mõ legitimã diſciplinã nõ ſint ꝑoſi. Plau. ĩ am. ſimplici vſus eſt. Inimicos ſꝑ oſa ſum. Uerbali ãt ĩ aſi. Madidũ nihil ĩcõtinẽtẽ atq; oſorẽ vxoris ſuę exoſus. Uict. li. v. poſuit iuppiter oĩpotẽs ſi nõdũ exoſus ad vnũ troianos: exoſus paſſiuę ẽt ꝺr ab eutropio.

Perogigamus. q̃ admittit vt ſaliat ęquã. Eo enĩ adiutãte eq̃ alligata celerius admittit̃. Uar. lib. ij. de ru. ꝑogitam appellat.

Peroro. as. finio ꝑago ſiue vſq; ĩ finẽ dico ſic dicimꝰ orare ſig̃are agere ſiue dicere. Lact. li. v. Quãq; Tertullianus eãdẽ cã; plene ꝑorauerit ĩ eo libro deo platonẽ idẽ feciſſe oẽm q; orõnẽ eiꝰ de legibꝰ ꝑorui. Apologetico nomẽ ẽ. Ci. li. ij. de legibꝰ. Uiratũ eẽ vno ęſtiuo die. Hoc tñ v̾bũ ſig̃t ꝑfecte ſiue quãtu; ꝑfecte poſſum oro: Uñ peroratio ꝺr finis orõnis. S; q; ĩ hac parte vtimur plęrunq; affectibus. Iõ vſurpamus plęrunq; perorare ꝓ ipſa affectuũ cõmotione. Quintil. At iſta legẽ recitat ⁊ in cadauere filij perorat. i. indignationem cõmouet.

Perpendo. is. prope examino. Uide in dictione pendo.

Perpenſe aduerbiũ ſig̃t ꝓpe examinate ac ponderate. Amb. lib de Caim. Ex quo cognoſcit̃ nec illud ocioſe ſcriptum ſ; perpenſe ⁊ examinate qꝺ legimus in regnoꝝ libris.

Perpẽdiculare geometrię vocãt qꝺ recte ĩ aliqꝺ ĩcidit vt radij ſolis recte ex alto in aquã deſcẽdentes ꝑpendiculares appellant̃ illos ĩtegros: hos ꝯfractos in aqua videmus apparere

Perpendiculũ inſtr̃m fabri materiarij ſeu cęmentarij quo plũbo a filo ⁊ gnomone pẽdente rectitudo ſeu obliq̃tas operis perpendit̃. i. examinat̃. Aſco. perpendiculũ linea laterũ ęqualitatẽ ad ſũmo ad imũ latitudine probans. Ci. lib. ij. acade. At q; ſi crederemus non egeremus perpendiculis non normis non regulis: perpendiculi inuentor fuit Dędalus.

Perpetro. as. penul. cor. ex per ⁊ patro. ſignificat perficio ⁊ plęrunq; in malam partem.

Perpes. etis. penultima correpta. generis omnis idem qꝺ perpetuus: a quo ſit perpetim perpetuo.

Perpeto. is. pe. co. ex per ⁊ peto: ſig̃t ꝯtinuo. i. valde ⁊ ſine intermiſſione peto. peragro perficio. Uñ perpetem ⁊ perpetuum dicimus integrum ſolidũ ⁊ nunq̃ interruptum.

Perperi. pe. cor. Indocti ſtulti praui mendaces. Actius deſcribere eum miror perperos popularis.

Perperã. pe. cor. aduerbiu; ſig̃t praue ꝑuerſe. Plau. Quid ni ſꝑ agit ꝑperã: exponunt perperã petulãter ſeu incõſtãter vt eſt illud apl̃i. Charitas nõ agit perperã. i. nõ eſt ĩconſtãs: perperos enĩ gręce ĩſtabilis eſt ⁊ leuis ⁊ mẽtis inops. Et hęc ĩ eos intẽdit q̃ leuitate q̃dã ⁊ incõſtantia plęraq; innouarent. poteris ⁊ hoc pacto intelligere: nõ agit perpera;. i. contumelioſę.

Perperitudo: mõ prauitatẽ: mõ ſtulticiam ſignificat.

Perpero. as. deprauo quaſi nimis exacte paro.

Perpetuus. tua. tuũ. vt accipit̃ a theologis. i. cui ⁊ p̃ncipiũ dat̃ ⁊ finis vt mundus ⁊ hõ exterior. Sempiternũ qꝺ ex ſemper ⁊ ęternũ componit̃ id intelligit̃ qꝺ principiũ h; nunq̃ habiturum finem: vt ſunt angeli ⁊ demones ⁊ ĩterior hõ. Aeternu; qꝺ nec principiũ habuit nec itẽ finem habituru; eſt vt deus. Quę differentia nulla eſt apud oratores vt ex libris. Ciceronis de na. deo. ⁊ in tuſ. ĩtueri licet. Eſt qñ perpetuũ ſignificet continuũ. Uñ perpetuã orationẽ dicimus continua;. Ouid. Ad mea perpetuum deducite tempora ſemper.

Perpetuo. as. ꝑenno ꝯtinuo. Aug. li. iiij. ci. dei. Gaudiũ vex ꝑpetuabat̃ ex deo in quẽ flagrabat charitas ex corde puro. Neuius. miſerũ me cui datũ eſt vt hũc ſolus ꝑpetuẽ laborem.

Perpeſſus q̃ nimis cũ labore ⁊ dolore paſſus ẽ: a ꝑpetior ſit.

Perpluẽ. ſig̃t ꝑ mediũ pluere. Quĩti. li. vj. Cũ cęnaculũ ꝑplueret

Perepto. as. frequẽtatiuum eſt a perepo: ſignificat tarde ⁊ cum labore incedo. Teren. in adel. Pereptaui vſq; omnem oppidum ad portam ⁊ ad lacum.

Perrumpo: perfecte ſeu per mediũ rũpo. Col. li. ij. Sic oẽs radices hęrbaꝝ ꝑruptę necant̃. Liu. li. viij. Qui aliquotiẽs ĩpetu capto ꝑrumpe nõ poterat hoſtiũ agmẽ detraxit frenos ęq̃s.

Perſcribo ad finẽ vſq; ſcribo. Liu. Facturus ne ſim opeprętiũ ſi a primordio res geſtas Po. ro. perſcripſerim.

Perſephone. pe. cor. dicta eſt Proſerpina ⁊ ſignificat virtutem ſeminum: quam olim raptam ab orco dicunt quia vt inquit Aug. defuit terrę fecunditas.

Perſequos in bonã ⁊ ĩ malã partẽ accipi põt. In bonã vt ſi q̃d aut quẽ quoad poſſumus ſeq̃mur. Et ſic ſig̃t qꝺ cęperã ꝑſeuero exeq̃. Nã vt inq̃t Do. ꝑſeuerationẽ ſequẽtis oñdit. ꝑſeq̃tur enĩ q̃ nõ deſinit ſeq̃ qꝺ ẽ q̃ſi ꝑfecte ſequor. Terẽ. in an. Is hic bellũ fugiẽs: neq; in aſiã ꝑſequẽs ꝓficiſcit̃. Ci. pro Deio. Spẽ ĩſinitã ꝑſeq̃ nolui. Ply. Qui mihi oẽs ſuaderẽt vt cęptũ opus ꝑſequi feſtinarẽ. In malam ſig̃t ĩſector vlciſcor Plau. Quid me miſeram atq; innocentem ꝑſequaris: Salu. Et accepta iniuria ignoſcere q̃; perſequi malebant.

Perſeuero. as. pe. pro. ex per ⁊ ſeuerus cõponi puto. Non eni; ſeuero legitur. Et ſignificat cum conſtantia animi ⁊ quaſi q̃dam ſeueritate continuo. Hic perſeuerantia quę eſt in rõne bene conſiderata ſtabilis ac perpetua permanſio.

Perſes. nomẽ fuit regis ꝑſaꝝ ſeu macedonũ q̃ ab Hęmylio ductus eſt in triũphũ romã cũ filijs: perijtq; in carcere aĩ męrore ꝯfectus vel vt alij tradunt vigilijs maceratus.

Perſeus. ei. ⁊ ꝑſes. is. vel ꝑſi ſicut Achilles. is. achillis ⁊ achilleꝰ ei: ⁊ nomẽ ꝓpriũ viri de quo multa p̃clara geſta narrãt̃. Hic fert̃ Cephei gener. ꝙ Andromedã ceto ꝓpoſitã liberatã a periculo vxorẽ duxerit q̃ nobilitatis ⁊ v̾tutis cã ad ſidera ꝺr ꝑuenisse. A quo meduſa; vt ẽ in fabulis harpe vulcania q̃ ex adamãte facta fuerat ĩterfectã eẽ. Cõſtat. Ci. li. ij. de na. deo. Cepheus paſſis palmis ſubſequit̃ ſeptentrione. Hunc antecedit Caſſiopea ad pedes Andromadę perſeus deſcribitur.

Perſia. ę. ſeu ꝑſes. idis. ⁊ ꝑſida. ę. orientalis regio a ꝑſe ſeu a perſeo rege ſic dicta cuius ppl̃i perſę dicti ſunt. Proper. perſaꝝ ſtatuit Babylona ſemyramis vrbẽ itẽ ꝑſi. Luc. li. x. Et phaꝛijs ꝑſiſq; fuit macetũq; tyrannis. Hęc regio ſicut Ptol. ſcri. li. v. a ſeptẽtriõe medis termĩat̃ ab occaſu Suſiana ab ortu ſolis duabꝰ carmanijs a meridie ꝑte ſinus ꝑſici. Eius oppida ſunt axima ꝑſepolis dioſpolis. Ibi p̃mũ ĩuẽta ẽ ars magica.

Ad eã Nembroth gigas poſt ↄfuſionẽ liguaꝝ abijt perſaſqꝫ
ignẽ colere docuit: pinas in ea rex ſicut refert. Juſti.lib.j.fuit
Cyrus i ea lapilloꝝ multa copia. Et primã ſibyllã in ea natã
ferũt que hec de Xp̃o pnunciaſſe tradit: panibus ſil' qnqꝫ et
piſcibus duobus hoĩuꝫ millia in eremo quinqꝫ ſaciabit ⁊ re-
liqua tollens.xij.cophinos implebit in ſpẽ multorum.

Perſicus.a.um.pe.cor.qđ ex perſia eſt: vt regnũ perſicũ. Juue:
Nec croeſi fortuna vnqꝫ nec perſica regna ſufficerẽt animo.
Dicimus ẽt perſicũ ſinũ qui ab oriẽte eſt maris rubri: qui vo
ex aduerſo ẽ arabicus dicitur: ponitur qñqꝫ perſicus pro di-
uite ⁊ opulento a perſarum.ſ.diuitijs luxuqꝫ. Hora.perſicos
odi puer apparatus. Plau.pro peracuto poſuit.

Perſica poma dicta ſunt ꝙ ex perſia primo adducta fuerint.

Perſideo.es.pe.cor.ex per ⁊ ſedeo.

Perſpicio.ad plenũ video cognoſcoue. Ci.in Lel. Quidaꝫ ſepe
in parua pecunia pſpiciunt ꝙꝫ ſint leues: qdã vo quos parua
mouere nõ potuit cognoſcunt in magnis. Hinc perſpiciẽtia
Idem lib.j.offi. Sed oẽ quod eſt honeſtum id preciũ quat
tuor oritur ex aliqua. Aut enim in perſpicientia veri ſolertia
qꝫ verſatur.i.perfecta cognitione.

Perſpicuũ dr p cui⁹ mediũ videmus: ſꝫ magis ad incorporalia p
tinet pellucidũ ad corporalia Ply. Tam claras perſpicuaſqꝫ
ſententias. Sic dicimus perſpicuã orationem.i.claram atqꝫ
apertam. Perſpicuitas ſplendor ac facilitas.

Perſpicax: ↄſideratus acutus pſpicacitas ↄſideratio ⁊ acumen.

Perſoluo:is perfecte ſoluo. Decius Brutus. Tantũ me tibi de-
bere exiſtimo quantũ perſoluere difficile eſt. Eſt enim ppꝛie
pp debitũ vel pp alicuius vtutes ⁊ bñficia erga aliquẽ. Lac.
lib.vij. Ut vnicuiqꝫ pro merito aut premiũ perſoluat: aut pe
nam. Uirg. Perſoluam: grates dignas ⁊ premia reddant.

Perſono. vide in dictione Sono.as.

Perſonã diffiniũt phi eẽ nãe rõnalis idiuiduã ſubſtãtiã. Tria
igit neceſſaria ſũt vt aliqd pſona dicat.ſ.qđ ſit idiuiduũ nõ.n.
vlibus ſꝫ i ſingularib⁹ tñ pſona dici põt: ꝙ ſit i gñe ſubſtãtie
Nã accidẽtia cũ p ſe nõ exiſtãt: nec p ſe agãt pſonã ↄſtituere
nõ pñt. Et ꝙ ſit qd rõnale qm.i.pſonãs qꝫtũ ad ipſaꝫ actionẽ
ꝑi ſe hꝫ ꝙ poſſit agere: vel nõ agere. Et hoc hñt ſolũ rõnabi
lia. Jõ de rõne pſone eſt qđ ſit qd rõnale. Non ergo lapidis
vel arboris vl' irrõnalis aĩalis: ſꝫ vel dei vel angeli vel hoĩs
pſona dr. Perſona ẽt dr facies ↄficta a grecis. πρόσωπον
vocata. Nã caput vt baſſus inqt ⁊ os cooperimẽto pſone te
ctũ vndiqꝫ vnaqꝫ tñ vocis emittẽde via apertũ qm nõ vaga
neqꝫ diffuſa eſt in vnũ tñmõ exitũ coactũ vocẽ ⁊ magis cla
ros canoroſqꝫ ſonitus facit: ob eã cãm pſona dicta o lr̃a pp
vocabuli formã pductiore. Un̄ pſonati dñr q hui⁹ in pſonis
tecti ſũt. Et ppꝛie hiſtriones attellanici ſũt pſonata quoqꝫ fa
bula dr q̃ agit a pſonatis hiſtrionib⁹. Hãc iuniores laruã vo
cãt. Hinc p trãſlationẽ pſona ſumit p q̃litate q̃ alius ab alio
differt: tũ in aĩo: tũ in corpore: tum in extrapoſitis q̃ a rhetori
bus numerant in attributis pſone. Aĩ vt quo ſtudioſe exer
ceat litteraꝝ ne an militaris diſcipline: Et iracũdus ne ſit an
mitis: luxurioſus: an tẽperans. Corporis: vt adoleſcẽs ne ſit
an etate adultus: pulcher an deformis: Extrapoſitoꝝ vt di-
ues an paup. Clarus an obſcurus. Un̄ in ſcenis hiſtriones p
ſonas accipiũt: hoc eſt facies aut ſerui: aut ancille: aut militis
aut paſiti. Et in vno hoĩe multe pñt eſſe pſone: vt pſona ira-
cũdi mitis leti. Jtẽ pſona pceptoris: mariti pr̃is. Hinc gram
matici pſonas ↄſtituũt pſonã ſecũdã ⁊ tertiã. Perſona etiaꝫ
gñs herbe de qua Col.lib.vij. Uenena vipere depellit ſuper
ſacrificationẽ ferro capta herba quã vocant perſona trita ⁊
cum ſale impoſita. Exigua quoqꝫ fiſtula ex ere ſiue marmo-
re aut alia mãa ex qua aqua exilit e fonte: ⁊ pp ſigna que fieri
in ea ſolent pſona qñqꝫ vocatur. Sipunculus ppꝛie dicit.

Perſonatus.qui perſonis: hoc laruis indutus. Perſonata vero
vulnera ſunt que latent.

Perſonatus.us.ipſa in perſonis actio. Unde dicimus hiſtrio-
nem perſonatum agere in ſcenis.

Perſonale quod ad perſonam pertinet. Unde perſonalis actio
que in perſonam fit. Perſonale vo verbum quod per perſo
nas diſtinguitur cuius contrarium eſt imperſonale.

Perſonatia.genus herbe quã greci forte petaſiten vocant Ply.
Folio perſonatie nullum eſt latius.

Perſolata ẽt herbe gñs: quã vt ait Ply.greci vocant Arction:
⁊ aliqñ pſopiten quã nemo ignorat: folia hꝫ etiã cucurbitis.
Dicta pſolata a perſola: quod nomen apud veteres vt placi-
dus grãmaticus inquit ſignificabat perſonam.

Perſto.as.permaneo perſeuero. Hel. Hoc modo perditus per
noxqꝫ perſtabat. Lactan.lib.j. Ut in perpetuum vanitatis il
lorum monumenta perſtarent.

Perſiſto.is. Uide in dictione Siſto.

Perſtino.as.pe.cor. vide in dictione Deſtino.

Perſtringo.is. valde ſtringo: ſeu breuiter aut ſũmatim ſtringo
dico vel ſcribo. Hiero. Hec a me perſtricta ſũt breuiter pre-
ſtringere vo eſt obtenebrare: obtũdere: vt cũ oculi nimia lu-
ce: ⁊ aures nimio ſonitu pſtringunt. Lac.li.ij. Horũ pulchri
tudo ac nitor pſtringit oculos. Hora.li.car. Jã nunc minaci
murmure cornuũ pſtringis aures iã litui ſtrepunt. vide ĩfra.

Perſuadeo: nõ ab actu: ſꝫ ab effectu pſuaſionis ſignificationem
hꝫ: vt ſit pſuadere ſuadendo inducere. Sꝫ diſtinguenduꝫ eſt:
nã aut id fit vt qs inducat ad id credendũ: aut ad id faciẽdũ
ſi ad id credẽdũ: ⁊ dicã pſuaſi hoc tibi tunc ſic exponerẽ: hoc
tibi ſuadẽdo credere feci: vel ſic. Dũ hoc tibi ſuadeo credidi
ſti. Aug.lib.j.ci.dei. Nã ſcio qbus viribus opus ſit vt perſua
deat: ſuperbis quãta ſit virtus humilitatis. Ci.lib.j.ad herẽ.
Si aĩus auditoris pſuaſus fuerit.i.ad credendũ iductus fue
rit. Qđ ipſe Ci. ſic exponit lꝫ p alia verba.i.ſi oro aduerſario
rũ fidẽ fecerit auditoribus. Sin ad faciẽdũ. Tũc ſic. Perſua-
ſi tibi vt hoc faceres.i. ſuadendo tibi in aĩuꝫ induxi vt hoc fa
ceres. Etiã in pſenti vt Ceſar cõ.iiij. Idoneũ quendã hoĩeꝫ
⁊ callidũ delegit galluꝫ ex illis quos auxilij cã ſe cũ habebat.
Huic magnis pmijs pollicitatiõibuſqꝫ pſuadet vt ad hoſtes
trãſeat: ⁊ qd fieri velit edocet. Qui vbi ad eos venit timoreꝫ
romanoꝝ ppõit: pſuadet.i.ſuadendo iducit in aĩuꝫ. Qđ oñ-
ditur ex effectu: qm gallus ex ſuaſione pmioꝝ iductus tranſi
uit ad hoſtes. Qđ tñ nõ eſt alienũ a vocabuli ſignificatione:
qm pfecte ſuadere: eſt maxie ſuadẽdo in aĩum inducere alte
ri vt id credat ſeu faciat: qđ cũ perfecte fit: is cui hoc ſuadet:
quodãmõ id credere aut facere perpellit. Jõ perſuadeo hoc
mõ nõ pfecte ſuadeo ſignificare dr ſꝫ q̃ſi ſuadendo in aĩum
pfecte iduco: vt ab effectu q ſequit pfecte ſuaſionis magiſqꝫ
a ſignificatione vocabuli ſenſus capiat. Sil'r mõ fit in exoro
cũ ſigt orans ĩpetro: ⁊ excogito qđ eſt p cogitationẽ inuenio
eo ꝙ exorãdo.i.pfecte orãdo ipetrat qđ orat ⁊ excogitando
i.pfecte cogitãdo inuenit qđ querit. Nec hmõi ſignificatio-
nes ppꝛie ſumunt ex vi ppoſitionũ ⁊ verboꝝ q nõ pgrediũ-
tur niſi quãtũ ſignificatio eoꝝ ptendit q̃ in pſuadeo eſt pfe-
cte ſuadeo exoro pfecte oro: ſꝫ ex effectu rei q̃ ex eis cõſequit
⁊ pficit. Ueꝝ nõ eatenus ipſa a ppꝛia eoꝝ ſignificatione rece
dere dixerim qn ſignificare poſſint pfectã ſuaſionẽ. Nã per-
ſuadeo pfecte ſiue maxie ſuadeo ſignificare docet. Terẽ.i an.
cũ ait. Jpſus mihi dauus q intimus eſt eoꝝ cõſilijs dixit et is
mihi pſuadet nuptias qꝫtũ queã vt maturẽ. Jdẽ in phor. Sꝫ
vbi nã Getã inuenire poſſuꝫ vt rogem qđ tp̃s ↄueniẽdi pr̃is
me capere pſuadeat: hic pſuadeat maxime ſuadeat ſigt. Sil'r
Lac.lib.vj. Quid. M. Tullius in ſuis officialibus libris nõ-
ne hoc idẽ perſuadet nõ eſſe oĩno largiendũ.i.maxie. Qđ eſt
cõtra eos q volũt pſuadere tñ in effectu eſſe ſuadere in actu:
vt eſt Sipontinus qui ait ſuadere eſt hortari in aliquem ad
id quod tendimus. Perſuadere eſt ſuadendo aut diſſuadẽ-
do aliqd hoĩem in opinionem noſtram inducere.

Pertedeo.es.dui.a quo ptedeſco qđ ẽ tedio vehemẽt afficior.
Hel. Jãqꝫ oẽs finẽ cuperẽt vbiſqꝫ ei⁹ defatigati pteduiſſent.

Perteſus.a.um.participiũ ſine vbi origine: vt inqt Ser. ⁊ regit
actũm. Sꝫ põt eẽ a ptedeo. Sue.in Ceſa. Et q̃ſi pteſus igna-
uiã ſuã ꝙ nihil tũ a ſe memorabile actũ eẽt. Amb.li.hex. Tur
tur vbi iugalis ppꝛij fuerit amiſſiõe viduata pteſa thalamos
⁊ nomẽ hẽre ↄiugij eo ꝙ pmus amor feſellerit eam. Uirg.li.
geor.gtõ iunxit. Si nõ perteſum thalami tedeqꝫ fuiſſet.

Per tempus ſigt opportune. Terē. in ecy. Per tp̄s accedamus.
Pertendo ad finem tēdo. Aug. lib. xvj. ci. dei. Quoto quiſqꝫ an no vite ſue filium genuerit ad iſtum generationum ordineꝫ pertinentem qui pertendit ad habraam.
Pertimeſco. ſignificationem ſui primitiui hꝫ. Nō enī retinet ſignificationē paſſiuā īnatā. Lac. lib. iij. Quare non eſt ꝙ phis tm̄ honoris habeamus vt eoꝝ eloquētiā pertimeſcamus.
Pertineo. es. pe. cor. ad finē vſqꝫ teneo. Hiero. ad ocea. Tūc me tenebat eramus atqꝫ vtinā ꝑtenuiſſet. Aliqn̄ ꝑtinere eſt ꝑtingere. Ceſar cō. i. ex eo oppido pons ad Heluetios ꝑtinet: ⁊ ꝑtinere attinere. Nā ea ꝑtinere ad nos dicimus q̄ dn̄i nr̄i ſunt ⁊ ea q̄ aliquo iure poſſidemꝰ q̄uis non ſint nr̄i dn̄ij. Itē ea q̄ in nulla nr̄a cā ſūt: ſꝫ eē p̄nt. Hinc aliqn̄ ꝑtinere ad me accipimus ꝑ eo qḋ ē offiīn meū eſſe: ſiue onus mihi incūbere: ⁊ ꝑtinere ad nos de aliq̄ re ē nos curare ⁊ magni pendere eā rem Hir. li. ij. R. Siue. n. fugerimꝰ nō magnope ad eos de nobis ꝑtinebit ſiue media ꝑs ceciderit e nobis nō ſatis curabūt.
Pertēto. as. vehemēter tēto: valde experior. Uirg. Latone taci tū ꝑtentant gaudia pectus. Terē. in an. Sꝫ ea gr̄a ſimulaui vt vos ꝑtentarē: alibi leuiter tēto: vt blāda viciſſim gaudia pertentāt. Sū enī multa q̄ ꝑ locis ītelligunt̄ vt īpotens ⁊ ſatis: ⁊ minus: ⁊ nihil potens: aliqn̄ ꝑtentare eſt ſepe tentare. Uirg. li. iij ge. Nōne vides vt tota tremor ꝑtentent equoꝝ corpa.
Pertinax. pe. cor. q̄ nimis tenax ē a ꝑtineo. Plau. i cap. Quid tu ais tenax: ne pr̄ eius eſt. Et ille imo edepol ꝑtinax. Pertinaces igit̄ ſūt q̄ id vehemētius tenent qḋ tenere nō dn̄t. Aliqn̄ ponit̄ ꝑ pſeuerāte ī bonā ꝑtē cū plerūqꝫ ī malā legat̄. Et ſic a ꝑtendo ſit. Nā vt inq̄t Uar. In quo nō dꝫ ꝑtēdi ⁊ ꝑtendit̄ ꝑtinacia ē. In quo vō oporteat manere ſi in eo ꝑſtet pſeuerātia vocat̄. In bonā ꝑtē. Ual. max. li. j. Nō mirū igit̄ ſi ꝑ eo īperio augēdo cuſtodiēdoqꝫ ꝑtinax eoꝝ indulgentia deoꝝ ſp excubuit: ꝙ tā ſcrupuloſa cura ꝑuula quoqꝫ religiōis examinari vident̄. Sene. li. vij. de bn̄ſi. Uincit malos ꝑtinax bonitas. Liui. Uicit tm̄ oīa ꝑtinax virtus. Hinc ꝑtinacia que vt īquit Ci. pſeuerātie finitima eſt: ⁊ tā in bonū q̄ malū ſumit̄. Sue. in Ceſa. Ne patientia ⁊ ꝑtinacia hoſtis aī ſuoꝝ frangerent̄. Actius. Pertinaciam indocti poſſident.
Pertexo. is. pergo perficio. Tranſlatio a textoribus qui primo telma ordiuntur: ⁊ orſam deinde texunt. Cic. lib. ij. de orato. Et pertexere modo antoni quod exorſus es. Proprie tamen pertexere eſt valde vel ad finem vſqꝫ texere.
Perturbo valde turbo: a quo perturbatio que eſt auerſa ratione contra naturam animi cōmotio. Auctor. Ci. lib. iiij. tuſ.
Peruagor: ⁊ ꝑuago. pe. cor. ꝑ aliquē locū vagor. Ci. li. iij. ad her. Sꝫ illud facere oportebit vt idētidē p̄mos quoſqꝫ locos imaginū renouādaꝝ cā celeriter aīo ꝑuagemus. Liui. li. j. Nunc errabūdi domos ſuas vltimū illud viſuri peruagarentur.
Peruello. as. vellico. ⁊ punctiunculis torqueo. Ci. li. iij. tu. Quid meres: cur ſuccūbis cediſqꝫ fortune q̄ peruellere te forſitā potuerit ⁊ pungere non potuit certe vires frangere.
Peruenire ſignificat ad finem venire.
Peruentores auctore Aug. ſunt qui ad potentum quorumlibet tanq̄ inacceſſibiles amicos conuenientium perſonarum interpoſitione ambitione arte pertingunt.
Peruerto: modo conuerto: modo prauo ſignificat.
Peruerſi inquit Hiero. qui de recto declinant ad peruerſitateꝫ: vt diabolus Iudas ⁊ heretici ⁊ ſuperbi omnes.
Peruestigo. pe. pro. nō ſolū quero ſꝫ q̄rendo inuenio vel acquiro. Ueſtigo aūt q̄ro tractū a veſtigijs tanq̄ a ſignis īdicijſqꝫ q̄bus ad rei noticiā ꝑuenimus. Ci. lib. ij. de ora. Noſſe regiones intra quas venias ⁊ perueſtiges quod queras.
Peruicax. pe. cor. durus ꝯtentioſus: nulli cedens: pſeuerans cū q̄dā vi. Ter. in ecy. Adeon ꝑuicaci eſſe aīo vt puerū preoptares perire: Hinc peruicacia duricies obſtinatio.
Peruigilo. vſqꝫ ad finē vigilo: vel totam noctē in ſomnē duco Mar. Nam vigilare leue eſt ⁊ peruigilare graue.
Peruigiliū. multa vigilatio et cuſtodia. Ply. lib. xj. Peruigilio q̄dē vincunt̄ cibi. Et ꝑuigiliū ſacrū nocturnū quo vigilie īducūt̄: vt ꝑ totā noctē vigilet̄. Liu. li. xxiij. Caſtra cāpana vt ꝑuigilio neglecta ſil’ oībus portis inuadit. Sue. de Cali. Nec alia de cā videt̄ eo die quo periit ꝑuigiliū indixiſſe q̄ vt initium in ſcenam prodeundi lumina tēporis aſpicaretur.
Peruius. a. um. ꝑ qḋ iri pōt. Sic dicimus virginē eē celi peruiā Aliqn̄ dr̄ penetrabile. Ouid. lib. ij. me. Domus eſt imis in vallibus huius abdita ſola carens non vlli ꝑuia vento.
Peruolo. as. pe. cor. vſqꝫ ad finem volo.
Peruolo. peruis vult pe. cor. valde cupio. Liu. Peruelim: ſcire vtrum qui diſcedunt: an qui retinentur de me querantur.
Peruſia. etrurie ciuitas a qua Peruſinus. a. um. Propertiꝰ. Si peruſina tibi patrie ſunt nota ſepulchra.
Peruinca herba vulgo nota que in lōgum creſcit obuia queqꝫ vinciens ac peruinciens: folia hꝫ lauro ſimilia. Ideoqꝫ Chamedaphne hoc eſt parua laurus appellatur: florem facit viole ſimilem: ⁊ coronamentis adhibetur.
Pes. dis. ima ꝑs corꝑis de q̄ ſupra ī dictiōe pedes. Hic deducūt̄ ꝑ cōpoſitōeꝫ multa: vt vnipes: bipes: tripes: ſemipes: ſonipes cornipes: flexipes: plāipes: loripes: ſolidipes: alipes: curuipes
Peſſulus. pe. cor. q̄ſi paruus pes. Inſtr̄m quo hoſtiū clauditur. Cadenacius vulgo dr̄ clauéqꝫ mox ſubdita reſeramꝰ. Apul. Tū myrmex tādē claue peſſulis ſubiecta pandit fores. Item Subdicta claui peſſulos reduco. Hier. in cā. Peſſulū hoſtij mei apui dilecto meo. vn̄ oppeſſulata ianua. i. peſſul’ firmata Feſtꝰ. Obices ſūt peſſuli fere dictꝰ peſſulus ꝙ ne peſſum det̄ hoſtiū affigi ſolet ⁊ annecti. Huius dimi. eſt peſſellus.
Peſſū aduerbiū ſigt mō retrorſū mō deorſum q̄ſi ad pedes vl̄ ſub pedibus. Ply. li. iiij. Peſſum iere vite p̄cia: oēſqꝫ a maximo bono liberales dicte artes in contrarium cecidere.
Peſſundo. as. conculco reprimo arceo et peſſum eo hoc eſt cedo vel retrocedo.
Peſtis. peſtilēs peſtilētia ⁊ peſtilitas in vna ſignificatiōe accipiunt̄. Lucre. lib. vj. Hec igitur ſubito clades noua peſtilitaſqꝫ Ci. lib. j. de fato. Inter locoꝝ naturas quantū interſit videamus alios eſſe ſalubres: alios peſtilentes. A peſtilentia ſit peſtilentioſus. a. um. qḋ peſtilētiā affert. Aug. lib. ij. cō. Iāqꝫ peſtilentioſum ⁊ impoſterum periculoſum ſentiebat coherere termino cōiugales affectus ſi reſecari ad viuam nō poterat.
Peſſi feminarum medicamenta que in molli lana naturalibus coram conduntur.
Peſſimonis emporiū phrygie hn̄s tēplū maximū vt inq̄t Stra. magne venerationis matris deū quā Andigiſtan vocāt. Hic locus magnifice ab Atalicis regibus ſtructus eſt ⁊ templo ⁊ porticibus ex albo lapide. Romani celebre reddiderunt educta inde dee ſtatua ⁊ peſſimuntia appellata.
Petala a grecis dn̄r arboꝝ frondes πεταλον. latine folium. Un̄ petalion foliatū. vide ī dictiōe Foliatū. Et bracteias antiq̄ petalia a tenuitate noīabāt. De quo Caryotaꝝ quoqꝫ petalia vocant̄ kl’is ianuarijs miſitari ſolita. Ouid. Mar.
Petaſus. pe. cor. capitis tegmen. Galero ꝑſil’e: ſiue ipſe Galerus. Fitqꝫ a greco πεταννυμι qḋ eſt extēdo cuius ariſtos eſſe petaſa. Un̄ petaſus qḋ alio noīe ſchiadō dicūt: hoc ē vmbellam. vn̄ apud Plau. legit̄ ꝙ pſeudulus ipſe a Carino querit Sic ēt opus eſt clamyde ⁊ machera ⁊ petaſo ꝙ hec tria eēnt militaris hoīs ornamēta. Hinc petaſati q̄ galero ⁊ capitis ornamēto vtunt̄. Sue. de Aug. Aeſtate aptis cubiculi foribus ac ſepe in periſtylo ſaliēte aq̄ atqꝫ ēt ventilante aliquo cubabat. Solis vō ne hiberni q̄dē patiēs domi quoqꝫ nō niſi petaſatus ſub dio ſpaciabat̄. Per trāſlationē vō petaſus dr̄ q̄dam in galleri formā edificijs ſuperpoſitū extenſum ⁊ explicatū in mete formā ſe ꝯhens. Ply. li. xv. Supra in quadratū pyramidis ſtant quinqꝫ: q̄ttuor in angulis ⁊ in medio vna in vno latere pedū quinū ſeptuagenū: altere centenū q̄nquagenum ita faſtigiate vt in ſummo orbis eneus ⁊ petaſus vnus oībus ſit īpoſitus ex quo pendeant excepta cathenis tintinabula q̄ vento agitata lōge ſonitus referāt: ſūt q̄ petaſatū accipiant ꝑ pinna quā gladiatores in galeis habebāt. Sꝫ nō congruere videt̄. Alij accipiunt petaſum ꝑ quodā calciamēti genere allegātqꝫ. Plau. in am. dicentē ego has habebo vſqꝫ in petaſo pinnulas. Et apud Lact. accipit̄ petaſus ꝑ alato mer

curiſ calciamento. Jdē quoqꝫ Plau. in am. Jtidē hꝫ petaſuꝫ cū ſerui pileum hērenon poſſent niſi cū facti fuiſſent liberi.

Petaſo. pen. coꝛ. caro poꝛcina: quā alij coxā: alij eā partē ſuis di cūt q̄ ab alis īcipit ⁊ coſtas cōpꝛehēdit q̄buſdā veluti vngulis pinguib⁹ diſtīcta. Fruſtū de pꝛa ꝑcidit: ⁊ ſale obꝛutū deīde ī fumo ſuſpēſuꝫ aſſeruat. Mar. Muſte⁹ ē ꝓpa caros ne diſer amicos: nā mihi cū vetulo ſit petaſone nihil. Huius dimi. eſt petaſunculus. Juue. Siccus petaſunculus ⁊ vas pelamydū.

Petauꝛ. gn̄s ludi ⁊ machīa q̄dā lignea. Quo q̄dē ludi gn̄e hoīes ꝑ aera rotaꝝ pulſu iactabant. Mar. Quā rota trāſmiſſo totiens īpacta petauro. Dici ēt pōt petaurū ſupꝛa qḋ hoīes agilitate coꝛpoꝝ inſignes ludūt: vt haſte circa quas ſe voluant. Funes ſupꝛa quos ēt recipꝛoci ambulant. Circuli ꝑ quos ſe moꝛe piſcium tranſmittunt. Tabulę e q̄bus in aera pendent vno bꝛachio ſe ſuſtinētes. Gręci dicūt petaurū eſſe laqueū ⁊ aſſeres q̄bus domos tegunt. Jul. pollux exiſtimat caudā eſſe inquā ſe coꝛtis alites cubitum iturę conferunt.

Petauriſtę: q̄ ita ludunt: ⁊ leuioꝛib⁹ ſaltib⁹ mouent. Uar. lib. ij. de vi. pa. Nec minus aliquo in gn̄e ſūt ludi velitis galli germani petauriſtę: q̄ ⁊ petauri dn̄r a πεταϕα volare.

Peto. is. petiui vel petij petitum ſigt oꝛo ſiue obſecro: vel volo. Petere vt inq̄t Uar. ꝓpꝛie eſt aliq̄d ſuppliciter ⁊ ꝑcario poſtulare. Et ſic vnū tm̄ exigit actūm. Te āt pro vetere nr̄a neceſſitudine ēt atqꝫ ēt peto vt eius filios q̄ in tua ptāte ſūt mihi potiſſimū cōdones. Jn malū Sal. in Jug. Jpſe acer bellicoſus: at is quē petebat: q̄etus in bellis erat. Sic in bonū dicimus pater ſalutē filij petit: ſeruus beniuolentiā dn̄i in malū vt hic petit caput alterius aut famā hęc enī in hoīs perniciēꝫ petunt. Aliqn̄ petere eſt inſtāter poſcere. Un̄ petulcus ⁊ petulans. Liui. li. j. Jā Hoꝛa. cęſo hoſte victoꝛ ſecūdā pugnā petebat. Aliqn̄ inſidias tēdere. Plancus. Jn quo caſu hanc capio voluptatē: ꝙ certe quo magis me petiuerūt tāto maioꝛē his fruſtratio doloꝛē attulit. Aliqn̄ violenter aggredi. Ci. pro Liga. Quid enī tubero tuus ille diſtrictus in acie pharſalica gladius agebat: cuius latus ille mucro petebat? Aliqn̄ manere expectare Uirg. li. ix. Troianos hęc mōſtra petunt. Aliqn̄ cupere vt apud eundē lib. iiij. ge. Pulchꝛāqꝫ petit ꝑ vulnera moꝛtē. Aliqn̄ ꝑcutere. Liui. lib. xxij. Hiſpano punctim magiſ q̄ cęſim aſſueto petere hoſtē. Aliqn̄ inq̄rere. Uirg. Euādruꝫ petimus. Aliqn̄ eligere: vt idē. Pꝛīcipio ſedes apibus ſtatioqꝫ petēda. Aliqn̄ ꝓficiſci. Sue. in Ueſpa. Et cutilas ac reatina rura: vbi ęſtiuare quot annis ſolebat petijt. Aliqn̄ influere: vt campū petit amnis. Qn̄ v̇o conſtruit cū ablt̄ō inſtr̄m ſignificāte ꝓ inſtr̄i diuerſitate diuerſa ſig̃t: ſiue in rem: ſiue in perſonā referat. Nam petere manū eſt ducere. Uirg. Tartareum ille manu cuſtodē in vīcla petiuit. Petere pedibus eſt ire. Apul. Dū pedibus iter faciens ꝓpinquū rus peterē. Petere gladio aut veneno aut lapide aut coꝛnu: ⁊ hmōi eſt inuadere ferire ⁊ ſaluti inſidiari. Jdē iam coꝛnu petat et pedibus q̄ ſpergat arenam. Et malo me Galatea petit laſciua puella. Sue. in Tibe. Miſſum in arenā apꝛū iaculis deſuper petijt. Petere curſu: adipiſci obtinere. Uirg. Quę littoꝛa pꝛoxima curſu ꝯtendunt petere. Petere blandicijs eſt blādiri. Quītil. Nouercā blandicijs petit. Petere muneribus oſculis ꝑcib⁹ eſt conciliare. Apul. Cū me lachꝛymis ꝑcibuſqꝫ petijſſe. Petere oculis eſt ꝯtemplari. Petere auribus audire. Petere naribus: olfacere. Petere tactu: palpare. Jungitur īterdū huic verbo ablatiuus. Cic. Audes quicq̄ꝫ ab iſtis petere? Nunq̄ꝫ vero vel raro duos accuſatiuos habet. Huius cōpoſita ſunt Appeto. Competo: expeto: impeto: oppeto: perpeto: pꝛępeto: repeto: ⁊ ſuppetit: quę habent pe. co.

Petitio poſtulatio aliqn̄ etiā gladiatoꝛū impetus. Ci. Quod ergo tuas petitiōes ita coniectas vt vitari nullo modo poſſent parua quadam declinatione concutiunt.

Peteſſo. is. antiquū verbū: idē qḋ peto: ſicut impetraſſo recōciliaſſo cōmonſtraſſo qualia apud plautū plurima. Ci. li. ij. tu. Qui hāc gloꝛiā peteſſunt: nullū fugiūt doloꝛē. Plau. in Tri. Utram potius harum mihi artem expeteſſam.

Petigo. pen. pꝛo. moꝛbi genus qui ⁊ impetigo dicitur ꝙ vicina petat ſeſe late ſumma cute diffundens occupat plęrunqꝫ totum vultum oculis exceptis.

Petimia vlcera in humeris iumentoꝝ ꝙ ima. i. ꝓfunda petant.

Petulans. pe. coꝛ. īpꝛobus: a quo petulātia īpꝛobitas cū alios ꝑ ꝯtumeliā petimus. Cic. deſine bonos petulātiſſima inſectari lingua. Qn̄qꝫ ponitur pꝛo ſuperbo. Jdem. Petulāter diues Quandoqꝫ pꝛo laſciuo. Ouid. Quinetiam vt poſſem verbis petulantius vti: non ſemel ebꝛietas eſt ſimulata mihi. Et generaliter petulantia eſt laſciuamentuꝫ ſiue effrēnatio īmodica ad quodlibet vitium a petendo dicta.

Petulcus laſciuus. Uirg. Hędiqꝫ petulci. Un̄ meretrices quoqꝫ petulcas veteres dixerunt a petendo.

Petilus. p. c. tenuis exilis. Luc. Jnſignis varijs crurib⁹ ⁊ petil.

Petilia: vꝛbs bꝛutioꝝ a Philoctete condita απο του πεταδαι. i. volaſſe quia ex augurato locum delegit.

Petilanſura ſignificat vngulam ęqui albam.

Petoꝛitū. pe. coꝛ. gn̄s vehiculi. Hoꝛ. li. j. Ser. Atqꝫ caballi paſcēdi ducenda petoꝛita nunc mihi curto ire licet mulo.

Petra lapis teneriōꝛ mitioꝛqꝫ ac minoꝛ. vn̄ gēmę lapides nō ſaxa dn̄r. Hic petroſus. a. uꝫ. qḋ ē petrꝭ abūdās. Eſt ⁊ petra arabię oppidū qḋ nabathęi īcolūt. vn̄ ꝓs ea arabię vocat petrea

Petrea ꝓs arabię. Et petrea mulier q̄ pōpā ī colonijs aut municipijs initabat anū ꝙ pedes īpetras frequēter īpingeret.

Petroleon. oleum. qḋ ex petris naturę ſponte fluit.

Petronius nomē viri pꝛopꝛium. Quo nomine vocatus fuit auctoꝛ non ignobilis.

Petronia nomē vxoꝛis Uitelij de qua apud Sue. Et petronia nomē fluuij ī Tyberim defluētis dictus ꝙ ꝑ petras fluat.

Petrones ruſtici dicti ſunt a veteribus a petrarum aſperitate ⁊ duricia. Hinc Plau. petronē veruecem duꝛioꝛem eleganter dixit vbi ait in cap. Qui petroni nomen induunt veruecī ſectario: ego ſi in via petronum publica conſpexero ⁊ petronē ⁊ dominum reddam moꝛtales miſerrimos.

Petroſelinon: quaſi petrarum apium: nam īter lapides melioꝛ naſcitur. Eſt hęrba nota quę inter apij genera numerat cōponiturqꝫ ex petra ⁊ σελινου apium.

Pexo. as. a pecto. is. Un̄ pexę veſtes q̄ pectine ꝯtextę. Et pexati q̄ pexis veſtib⁹ ſūt īduti. Mar. Pexatus pulchꝛe rides mea zoile ſꝑ. Sūt q̄ dicūt pexas veſtes eē piloſas ꝯtrias raſis q̄ pilis carent. Jn quē ſenſuꝫ accepiſſe vr̄. Hier. ꝯ Joui. cū ait. An̄ nudo eras pede: mō nō ſolū calciato ſꝫ ⁊ oꝛnato. Tūc pexata tunica ⁊ nigra ſubucula veſtiebaris ſoꝛdidatus ⁊ pallidus ⁊ calloſam ope geſtitās manum nūc lineis ⁊ ſericis veſtibus ⁊ atrebatū ac laodiceę indumētis oꝛnatus incedis. Jbi enī pexam tunicā puto ītelligi raſam ⁊ q̄ſi lacerā. Nā vbi Perſius dixit. Pexūqꝫ togaqꝫ recēti. Pꝛobus barba inquit tonſurę genus eſt: quo iuuenes ſic tonſi pexi barbi appellātur. Nos pꝛępoſitionem addimus depexa. Ter. Depexum dabo.

Pezitę. fungi qui ſine radice aut pediculo naſcuntur quaſi pedeſtres dicti: ꝙ non tollant ſe altius a terra. πεζοσ pedes etiā in ludo ſcacchoꝛum. πεζὸσ.

P ante H

Phaeacū. ciuitas in planicie ē q̄ ab vtraqꝫ perte hꝫ duos editiſſimos vertices in q̄bus adhuc ſunt arces. Phaeaces v̇o ꝓpl̄i fuerūt Coꝛcyrę. Un̄ ⁊ coꝛcyra phaeacia dicta ē quę in littoꝛe maris ionij ē. Scribit in pꝛima cum. ę. diph. Hic phaeacius a. um. ⁊ phaeacus. a. um. vna ſyllaba minus. Pꝛoper. lib. iij. Nec mea phaeacas ęquant pomaria ſyluas.

Phaethon. dictio triſyllaba. Nam ae diuiſas ſyllabas hꝫ ⁊ aſpiratur. Dictus απο του φαινει ꝑ. ſol dicitur vt inquit Ser. in lib. v. ęnei. Jdem lib. vj. a luce ardoꝛis ſui.

Phaetuſa fuit vna ex filiabus ſolis.

Phaecaſius. calceus. Unde phaecaſios ſeu phaecaſiatos ſacerdotes ⁊ deos vocamus. Seneca ad Lucillum. Si quem palliatum aut phaecaſiatum conſpexeris.

Phaedrus nomē viri pꝛopꝛiū: quo ſignificat clarus alacer.

Phaeſtus: mons ſeu pꝛomontoꝛium cretę. Fęminino vero genere ciuitas in eo.